

باب ششم: قسمتی از لوح مبارک در باره شرح نزول لوح ملک پاریس وشهادت شهدا و شهادت جناب بدیع .

حضرت بهاء الله

نسخه اصل فارسی

من آثار حضرت بهاء الله - مائده آسمانی، جلد ۷، صفحه 173 - 255

باب ششم قسمتی از لوح مبارک جمال قدم جل جلاله که شرح و تفصیل نزول لوح مبارک
رئیس و شرح شهادت جناب بدیع و شهدای دیگر و مطالب مهمه سائره در آن نازل گردیده
است

قوله تعالی

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلی الابهی

الحمد لله الذي وفي بالوعد و انزل الموعد من سماء مشيته و اظهر ما كان مسطورا من قلبه الاعلى في كتبه و صحفه و زبره و
الواحه قد قام القيام و اتت الساعة و ظهر الصراط و سرت نسمة الله و فاح عرف قيصه رغما ملأ البيان الذين نقضوا ميثاق
الله و عهده و ارادوا ان يعمروا بيوت الظنون و الاوهام بايادى الظلم و الاعتساف كما عمروها من قبل تبا لهم و سخقا لهم و
بعدا لهم يا ملأ الاوهام تالله قد انار الافق الاعلى و ظهر ما لا تستره حجاب انفسكم و لا اوهاكم انه قد ظهر بسطان من
عنده و خرق السبحات و المحجبات باصابع القدرة على شأن سمع الملأ الاعلى صوت خرقها اتقوا الله يا معشر الغافلين لا
تصدوا الناس عن السبيل و لا تمنعوهم عن الدليل هذا يوم فيه ماج بحر العلم و هاج عرف الله المهيمن القيوم خافوا الله و
لا تدحضوا الحق باقوالكم و افعالكم ان انخدتم ينصحكم لوجه الله يشهد بذلك كل منصف بصير و الصلوة و السلام و
التكبير و البهاء على الذين شربوا رحيق الاستقامة و قاموا على خدمة الامر بالحكمة و البيان و شهدوا بما شهد به لسان العظمة
قبل خلق الاشياء اولئك عباد و صفهم الله في الفرقان و في البيان طوبى لذي اذن سمع و لذى بصر رأى و ويل لكل خادع
مكار الذي اتخذ الوهم لنفسه ربا من دون الله و يمنع الناس عن فرات رحمة ربهم الغفور الكريم .

عرض ميشود نامه آنجناب باين خادم فاني رسيد بعد از قرائت و اطلاع قصد مقام مالک ابداع نموده تلقاء وجه حاضر و
بعد از اذن آنچه در نامه بود بشراف اصغاء فائز گشت و اين کلمات عاليات از سماء عنايت منزل آيات نازل قوله جل

ORIGINAL

جلاله : " انا المظلوم الغریب یا ایها الناظر الی الوجه نامه ات نزد مظلوم حاضر و عبد حاضر تمام آنرا عرض نمود لله الحمد رحیق عرفان را نوشیدی و بافق رحمن توجه نمودی در ایامیکه افتده و قلوب از ظلم مشرکین مضطرب و ارکان بیت از اعتساف علما متزلزل در اول هر ظهور از مظهر الهی و مشرق وحی ربانی اعراض نمودند و فتوی بر سفک دمآ آن نفوس مقدسه دادند هجرت خاتم انبیاء روح ما سواه فداه از مکّه سبب که بود و علت چه و صعود حضرت روح بفلک چهارم از دست که ؟ بقسمی بر آن حضرت سخت شد که ید قدرت او را صعود داد و بفلک چهارم برسد بعمامه و ردا باب حق را بکمال ظلم و اعتساف بستند و باب عزت و ثروت باسم آنحضرت از برای خود گشودند اگر نفوس مطمئنه در امورات قبل تفکر کنند لعمر الله بمثابه فاقدین بر مظلوم عالم نوحه و ندبه نمایند هنگام حرکت از زوراء کل را اخبار نمودیم بارتفاع نفاق در آفاق جمیع از خوف و اضطراب خلف حجاب ساکن و حق وحده بر امر قیام نمود و چون اشراقات انوار آفتاب توحید پرتو افکند و عالم فی الجمله روشن و منیر گشت از خلف حجاب بیرون آمده اول بر نفس حق اعتراض نمودند و بسیوف اعراض بر سفک دم مظهرش قیام کردند این است شأن ناس ان اعتباروا یا اولی الالباب یا ایها المشتعل بنار محبه الله حمد کن محبوب عالم را که بنعمت باقیه دائمه فائز شدی و آن ذکر می است که از قلم اعلی دربارہ تو جاری شد آنچه دیده میشود البته او را فنا اخذ نماید مگر کلمه ای که حق جل جلاله بآن تکلم فرماید از حق بطلب تو را مؤید نماید بر آنچه سزاوار یوم اوست معادله نمینماید بکلمه او خزائن ارض و دفائن آن ان اشکر و قل لک الحمد یا من ذکر تبتی و لک الثناء یا من یدک زمام ملکوت السموات و الارضین انتهی .

دیگر خادم چه عرض نماید حق شاهد و گواه است که ارکانش متزلزل و قلبش مضطرب چه که دیده میشود بعضی از عباد جاهل که خود را عالم فرض گرفته اند در جمیع قرون و اعصار بر مطالع نور احدیه اعتراض نموده اند و بکمال عناد در اطفاء نور الهی ساعی و جاهد بوده اند و بعد که امر مرتفع میشد بدو دست اخذ مینمودند و باسباب زهد زمام ناس را بدست میآوردند چنانچه دیده و شنیده اند و لهم الاشباه و الامثال فی هذه الایام نفوسی که ابدًا اطلاع از این امر نداشته حال بظلم و اعتساف قیام کرده و دعوی اطلاع کامل نموده اند و نفوس ضعیفه را از شریعه ربانیه منع مینمایند و بغدیر منتنه ترغیب و تحریض میکنند حق عباد را حفظ فرماید و از وساوس آن نفوس محفوظ دارد یعنی منافقین از اهل بیان اعاذنا الله و ایاکم یا معشر الموحدین من شر هؤلاء . این خادم فانی از حق جل جلاله سائل و آمل که اولیای خود را مؤید فرماید تا از بحر معانی کلمات الهی بیاشامند و از نار مشتعله در آن بشأنی مشتعل گردند که همزات شیاطین ایشان را از مالک یوم الدین منع نمایند در کاف و راء نعیق مرتفع و مطلع ظنون و نفاق بکمال مکر و حیل و کلمات جعلیه نفوس ضعیفه را از مالک احدیه منع نموده و بناحیه کذب دعوت مینماید و مع آنکه ابدًا از این امر اطلاع نداشته و ندارد محض هوی از مالک اسماء اعتراض جسته و در تیه اوهام سرگردان از حق میطلبم او را هدایت نماید و از رحیق معانی و سلسبیل راستی محروم نسازد و از دریای آگاهی قسمت عطا فرماید اوست بر هر شیء قادر و توانا در کتاب اقدس که از ملکوت مقدس الهی در اول ایام بجن نازل ذکر ارض کاف و راء و ما یحدث فیها از قلم اعلی جاری و ثبت شد و تا حال مستور و لکن ناعق آن ارض در این سنه بکلماتی تکلم نموده که کادت السموات یتفطرن منه و تنشق الارض و تخر الجبال هدأ حق انصاف عنایت فرماید و عدل و راستی بخشد امثال آن نفوس هزار و دویست سنه بل ازید ناس را بجابلقا و جابلسا دعوت نمودند و هر نفس آگاهی که این کلمه را رد نمود و مردم را اخبار کرد که حضرت قائم علیه السلام در اصلا بست و باید متولد شود فتوی بر قتلش دادند و خورش ریختند قسم بآفتاب افق بیان ربنا الرحمن که از جمله نفوس همین ناعق ارض کاف و راست چه که بر قدم آن نفوس مشی مینماید . باری چه مقدار از نفوس مقدسه بفتوی آن

نفوس جاهله غافله كأس شهادت نوشیدند آنچه ذکر شد جمیع اولیاء و دوستان الهی گواهی میدهند بر صدق آن . بگن خود نصرت امر حق مینمودند و ناس را بسبیل مستقیم هدایت میکردند و حال آنکه آن سبیل سبیل بحیم بود نه صراط مستقیم آیا ناس را چه سکری اخذ نموده که تا حین بر حیل و مکر گروه منافقین اطلاع نیافته‌اند . آنحضرت دوستان الهی را آگاه فرمایند که خود را از مظاهر حیل و نفاق و مطالع خدعه و فریب باسم حق جل جلاله حفظ نمایند و از آن قوم مطمئن مشوند چه که مشاهده میشود چون از نفسی مأیوس شوند یعنی اوهااماتشان در او تصرف نمود و تأثیر نکرد بلباس دوستی درآیند و بکمال محبت و مودت در ظاهر معاشرت نمایند و مقصودشان آنکه فرصت یابند و القا کنند آنچه را که در قلوبشان مستور است در هر حال اجتناب لازم باسباب دوستی اساس دشمنی را محکم نمایند اقبالشان اعراض و شفقتشان عداوت و صمتشان خدعه و نطقشان فریب بگو ای بیخردان فوارس مضممار انقطاع امروز جز حق نبینند و جز حق نشناسند و جز حق نگویند چه که یوم یوم الله است لا یدکر فیه الا هو الیوم اگر نفسی بغیر حق نطق نماید و ناظر باسما موهومه شود او لایق این مقام و این ذکر و این امر نبوده و نیست بگوئید ای غافلان از خدا بترسید و ناس بیچاره را بدام میندازید بگذارید بقوادم انقطاع در این هوا طیران نمایند و بکمال انبساط در این بساط وارد شوند . یا لیت القوم یعرفون و یعلمون چندی قبل در یکی از الواح این کلمه علیا از لسان مالک وری جاری و نازل قوله تبارک و تعالی : " ای عبد حاضر آیا این خالق تفکر نمینمایند در عظمت این یوم امروز روزیست که بزرگی آن در جمیع کتب الهی از قلم اعلی مذکور و مسطور است اگر چه ایام ظهور مظاهر احدیه و مطالع نور الهیه در مقامی بایام الله مذکور و لکن این ایام در جمیع کتب تخصیص یافته و مخصوص است بحق جل جلاله چنانچه بخاتم انبیاء میفرماید یوم یوم الناس لرب العالمین و همچنین الملک یومئذ لله و جاء ربک و الملک صفا صفا و امثال آن و بکلم میفرماید ان اخرج القوم من الظلمات الی النور و ذکرهم بایام الله جمیع رسل را باین یوم مبارک بشارت میفرماید مع ذلک گاهی مرآت هنگامی وصی و وقتی ثمره میگویند باین اسما عاکفند و شاعر نیستند یتکلمون و لا یشعرون یقولون و لا یفقهون قل موتوا بغيظکم هذا یوم الله لو اتمتعرفون و هذا امر الله لو اتمتعرفون قد ظهر ما کان مکنونا فی علم الله و مسطورا فی کتبه و به ظهر کل امر محتوم و کل سر مخزون " انتهى .

حال از پستی نفوس ذباب بر رب الارباب اعتراض نموده غراب را از عالم معانی قسمتی نه و ذباب را از ترنمات الهی نصیبی نه این میدان را فوارس عرفان باید تا باسم حق جل جلاله مرکب همت رانند سبحان الله بعضی از نفوس محض هوی تکلم نموده و مینمایند چه که از خمر اوهام نوشیده‌اند و غیر الله را رب اخذ کردند در بادیه‌های ظنون مشی نمایند و باوهامات خود ناس را گمراه کنند اگر خادم در این مقامات آنچه شنیده عرض نماید البته اوراق سبحان کفایت ننماید آیاتی که در اول ورود سبحان در کتاب اقدس نازل ذکر میشود که شاید غافلین بشعور آیند و ناآمین متنبه شوند و قاعدین قیام نمایند قوله عز بیانه و جل مقامه ان یا ارض الکاف و الرء انا نریک علی ما لا یحبه الله و نری منک ما لا اطلع به احد الا الله العلیم الخبیر و نجد ما یر منک فی سر السر عندنا علم کل شیء فی لوح مبین لا تحزنی بذلک سوف یظهر الله فیک اولی بأس شدید یدکرونی باستقامة لا تمنعهم اشارات العلماء و لا تحجبهم شبهات المریین اولئک ینظرون الله باعینهم و ینصرونه بانفسهم الا انهم من الراسخین " انتهى .

وقتی این آیات نازل که ذکر ناعق آن ارض نبوده و کتاب اقدس ده سنه قبل آن نازل و کل مطلعند لازال نفوس جاهله خود را برداء و عمامه میآراستند و در لباس علم باب آن را سد مینمودند آیا کدامیک از روایات و احادیث و اخبارشان صدق و مطابق بوده عباد بیچاره از جهل آن نفوس غافله قرنهای در تیه اوهام و ظنون سائر باری لوجه الله گفته میشود که

شاید بنیان وهم را تجدید نمایند و اساس ظنون را بر ارض نگذارند امروز باید بقوت خلیل آفاق سلاسل تقلید را بشکنند و اصنام اوهام را از هم بریزند گوش را باید از آنچه شنیده‌اند مقدس نمایند از گفتگوها بگذرند از اقوال بافعال توجه نمایند بفرمائید ای غافلان من قام علی الامر و من الذی دعا الکل الی الافق الاعلی فی ایام فیها اضطربت افئدة اولی النبی سبحان الله امروز را چه دانسته‌اند و از این ظهور اعظم چه ادراک نموده‌اند هذا یوم فیه لا یدکر الا هو و لا ینبغی لاحد ان یتمسک بالامثال و الاشباح و الاسماء هذا یوم نطقت بثناؤه کتب الله و شهد له النبیون و المرسلون . انسان متحیر است که چه ذکر نماید حزب شیعه که خود را اعظم و اعلی و اتقی از جمیع احزاب عالم می‌شمردند نزد اشراقات انوار آفتاب ظهور واضح و مبرهن شد که پست‌ترین احزابند چه که بفتوای آن نفوس محبوب عالمیان را در ارض تا شهید نمودند الا لعنة الله علی القوم الظالمین . باین هم قناعت نمودند فتوی برقتل جمیع نفوس مقدسه دادند چه مقدار از اطفال و نساء که از ظلم آن نفوس شهید شدند و چه مقدار که بی محل و مأوی و بی مربی ماندند حال تازه جمعی از کذابه‌ای عالم جمع شده‌اند و در صدد ترتیب اساس قبل بوده و هستند ناعق ارض کاف و راء و ناعقین اخری بر آنند که انوار آفتاب راستی را بغمام ظنون جدید ستر نمایند و دو سه هزار سنه دیگر برد و قبول و اعراض و اعتراض و سب و لعن یکدیگر بر منابر و مجالس مشغول شوند قسم بآفتاب افق تقدیس این عبد از این اذکار نخل و منفعل است جمیع علمای عصر که هر یک در ایران پیشوا بودند و صاحب منبر و محراب عرف حقیقت را علی قدر سم ابره نیافتند چه اگر یافته بودند این ظلم جدید لا مثل له در عالم واقع نمیشد محض هوی و ریاست تکلم نمودند بآنچه که سبب و علت شهادت مقصود عالم نقطه اولی روح ما سواه فداه گشت چه اگر آن اذکار مجعوله نبود حق و اولیائش شهید نمیشدند جمیع علماء در سنه اول ذکر نمودند که جمیع علما از قبل و بعد براین بوده‌اند که آنحضرت باید از جابلقاء و جابلساء ظاهر شود و حال این حزب میگویند در شیراز متولد شد لذا جمیع حکم بر کفر و سفک دم مطهر نمودند یا حبیب فؤادی قدری تفکر لازم است تا بر ظلم این فتنه مطلع شوید و بعضی را آگاه نمائید اکثری از عباد بتقلید متمسکند و بهوی مبتلا سیل ظنون و اوهامشان بنیان ایمان را ویران نمود اف لهم و للذین اتبعوهم غفلت بمقامی رسیده که باوهامات خود شرایط از برای ظهور ترتیب داده‌اند و باشارات و ادراکات خود او را نال محدود نموده‌اند و چون مخالف ظنون خود یافته‌اند ضوضا مرتفع بگوئید این نبأ عظیم در اثبات امرش محتاج بتصدیق احدی نبوده و نیست فانظروا ما نطق به نقطة البیان روح من فی الامکان فداه قوله تبارک و تعالی و قد کتبت جوهره فی ذکره و هو انه لا یتستار باشارتی و لا بما ذکر فی البیان الی قوله جل و عزانه اجل و اعلی من ان یتکون معروفا بدونه او مستشیرا باشارة خلقه و اننی انا اول عبد قد آمنت به و بآیاته و اخذت من ابکار حدائق جنة عرفانه حدائق کلماته بلی و عزته هو الحق لا اله الا هو کل بامرہ قائمون " انتهى .

این الاذان الواعیه و این الابصار الحدیده تا اشراقات انوار آفتاب بیان را مشاهده نمایند و ندای جل جلاله را استماع کنند اگر جمیع من فی البیان در همین یک فقره از روی عدل و انصاف ملاحظه و تفکر نمایند کل بشر اقدس توجه کنند و از ما عند الناس غافل و بما عند الله متمسک گردند و لکن چه فائده که آذان را قطن اغراض از اصغاء منع نموده و ابصار را حجابهای ظنون و اوهام از مشاهده باز داشته وقتی از اوقات این کلمه علیا از مشرق وحی مالک اسماء ظاهر و نازل قوله تبارک و تعالی : ای عبد حاضر ملاحظه کن پلک باین رقیقی که مشاهده میشود اگر حجاب گردد چشم از مشاهده آسمان و زمین و آنچه در اوست از اشجار و انهار و بحار و جبال و اثمار و الوان و ما عندهم محروم و ممنوع ماند حال اگر حجاب غلیظ ظنون بر قلب وارد شود چه خواهد نمود ای عبد حاضر از حق بطلب کل را از حجاب مانعه مقدس فرماید که بمقصود از خلقت پی برند و بعرفان کنز مکنون محتوم فائز شوند و از این رحیق محتوم بیاشامند " انتهى

باری جوهر بیان بتصدیق محبوب عالمیان آنکه مشرق آیات و مطلع بینات باشاره آن سلطان وجود و بما نزل فی البیان منوط نه و کل مأمورند او را بنفس او بشناسند در ایتمقام بعضی از اسرار از لسان مطلع اسماء شنیده شد که این عبد من غیر اذن جسارت بر عرض آن ندارد یا لیت القوم یعلمون و یعرفون طوبی از برای نفسی که ببصر خود بافق اعلی توجه نماید و انوار وجه را من غیر سحاب و اشارات ادراک کند سکر باده غرور و غفلت اکثری را محبوب نموده سازج قدمی را که نقطه بیان روح ما سواه فداه میفرماید انی انا اول عبد قد آمنت به و بآیاته در باره اش گفته اند آنچه را که آسمان از او منفطر و ملکوت اسماء از آن مضطرب فی الحقیقه اگر نفسی در این کلمات مبارکه که از مشرق بیان حق جل جلاله اشراق نموده تفکر نماید و بر لثالی بیان مطلع گردد خود را غنی و مستغنی از کل مشاهده کند پیرهای اطمینان در هواء قدس رحمن طیران نماید و از کوثر استقامت بیاشامد امروز اگر نفسی اقل من آن توقف کند از اهل نار محسوب عند ذکرش جمیع اذکار مفقود و عند بیانش جمیع بیان خاضع وقتی از اوقات فرمودند یا عبد حاضر امروز ملکوت بیان لدی الرحمن خاضع و خاشع جمیع کتب و الواح به اراده او منوط و معلق و جمیع من فی البیان باین ذکر اعظم و نبأ عظیم و عرفانش مأمور طوبی از برای نفسی که سلاسل اوهام و ظنون را باسم حضرت قیوم شکست و از ما عند الخلق گذشت بما عند الحق تمسک جست انتهی .

امثال آن نفوس معرضه لازال بوده اند اگر نفسی بعد از ارتقاء حضرت عسکری علیه سلام الله در امورات واقعه و دسائس علمای زنادقه تفکر نماید شهادت میدهد بر اینکه جمیع فساد عالم از آن نفوس بوده و هست لعمر ربنا اگر کذب رؤساء نبود رب اعلی بظلم اعداء شهید نمیشد حضرت موهومی بر سریر موهومی معین نمودند و بروایات موهومه ثابت کردند آنچه را که سبب سفک دم سید عالم و جواهر امم شد گاهی توابع جعلیه ظاهر مینمودند و نسبتش را بمبدء وجود میدادند الا لعنة الله علی القوم الکاذبین در باطن مقصود اعلاء علو و سمو خودشان بوده و لکن در ظاهر بجزایر اشاره مینمودند گاهی جابلقا و هنگامی جابلسا و وقتی ناحیه کذب که بمقدسه مینامیدند سلطان لایزالی را که نقطه بیان روح ما سواه فداه در ذکرش میفرماید قوله عز ذکره انه اجل و اعلی من ان یكون معروفًا بدونه او مستشیرا باشارة خلقه حال نفوس غافله بر اعراض قیام نموده اند و بقول این و آن تمسک بسته اند امروز لسان عظمت میفرماید قوله عز اجلاله ان یا قلم هل ترى الیوم غیرى این الاشیاء و ظهوراتها و این الاسماء و ملکوتها و البواطن و اسرارها و الظواهر و آثارها قد اخذ الفناء من فی الانشاء و هذا وجهی الباقی المشرق المنیر " انتهی .

حال ملاحظه نمائید بچه متشبثند و بچه حبال متمسک اراده دارند یک اسباب موهومه جدیده مثل اوهامات قبل از برای ناس بیچاره برپا نمایند مکرر عرض مینماید اعاذنا الله و معشر الموحدين من شر هؤلاء . باری الیوم هیچ کجایی از کتب و هیچ لوحی از الواح و هیچ صحیفه از صحف کفایت مینماید سبحان الله عما یقولون الظالمون . الیوم کل باید بافق ظهور و ما یظهر من عنده ناظر باشند اگر باوهامات و ظنونات و روایات انسان مشغول شود البته عاقبت آن بر هلاکت است چنانچه دیده شد سبحانک یا اله البر و البحر ترانی قائما بین یدیک و ایادی رجای مرتفعة الی سماء جودک و فضلک اسئلک بسطانک المهیمن علی الکائنات و اسمک الذی به سخرت الممکنات بان تؤید عبادک علی العدل و الانصاف و وفقهم علی التوجه الیک ببصرک و النظر الی شطرك بنورک انت الذی باسمک ماجت بحور الفضل و العطاء لا اله الا انت المقتدر المختار اگر الیوم نفسی بغیر حق و بیان حق ناظر باشد البته از صراط منحرف شود و البته بسقر مقرر گیرد میفرماید جمیع بیان ورقی است از اوراق جنت او اگر بقبول فائز شود . سبحان الله امر در چه مقام و خراطین در چه طین این خادم فانی متحیر و الله المهیمن القیوم از اول امر تا حین خیالی جز رضای حق نداشته و ندارم حال پیر شده ام و

قوی ضعیف گشته مع ذلک و مع شغل عظیم خالصا لوجه الله باین نوشته مشغول شده‌ام حق آگاه و گواه که جز رضایش را طالب نبوده و نیستم لوجه گفته و لوجه میگویی من شاء فلیقبل و من شاء فلیعرض ان ربنا الرحمن لهو الغنی الحمید و همچنین در این کلمه علیا که از مطلع بیان مالک اسماء یعنی نقطه اولی روح ما سواه فداه نازل شده تفکر نمائید و فی الحقیقه این کلمه از جوهر بیان محسوب است قوله تبارک و تعالی: " و فی سنة تسع انتم کل خیر تدرکون و فی سنة التسع انتم بلقاء الله ترزقون " و مخاطبا لحضرة العظیم علیه من کل بهاء ابهه و من کل علاه اعلاه میفرماید قوله تعالی: هذا ما قد وعدناک من قبل حین الذی اجبناک اصبر حتی یقضی عن البیان تسعة فاذا قل فتبارک الله احسن المبدعین انتهى . حال انصاف دهید در سنه تسع که ظاهر شد این الاذان و این الابصار باری مفری از برای احدی نبوده و نیست الا ان یتوب و یرجع الی الله المهیمن القیوم مگر از سماء برهان و شمس ایقان و بحر اعظم و نبأ عظیم چشم پوشد از برای چنین نفسی آیات الهی و بینات ربانی ثمری نداشته و ندارد هر صاحب انصافی شهادت میدهد که امر الله باین ظهور اعظم ظاهر در ایامی که جمیع بحفظ جان مشغول و در زاویه‌ها مستور و محبوب حق جل جلاله بنفسه قائم و ناطق چنانچه رشحات بحر بیانش عالم را اخذ نموده و آثارش آفاق را احاطه فرموده طوبی از برای منصفین و سامعین و همچنین نقطه اولی روح ما سواه فداه میفرماید قل هو نبأ لم یحط بعلمه احد الا الله و لکن انتم یومئذ لا تعلمون مع ذلک این قوم بی انصاف گفته‌اند آنچه گفته‌اند . این آن نبأ عظیمی است که در جمیع کتب مذکور و مسطور است و احدی جز نفس حق بر حین ظهور مطلع و آگاه نه این است آن ساعتی که حضرت روح از او اخبار نموده میفرماید و اما ذلک الیوم و تلک الساعة فلا یعلم بهما احد و لا الملائكة الذین فی السماء و لا الابن الا الاب و این است آن یومی که حضرت یوئیل در کتاب خود میفرماید لان یوم الرب عظیم و مخوف جدا فمن یطیقه و همچنین حضرت ارمیا میفرماید آه لان ذلک الیوم عظیم و لیس مثله جمیع آنچه ظاهر شده در کتب مرسلین مذکور حتی ذکر حصن که حال مقرر عرش است چنانچه داود میفرماید من یقودنی الی المدینة المحصنة و مدینه محصنه عکاست و حصنش معروف و مشهور این است آن حصنی که میفرماید انوار آفتاب حقیقت بر او تجلی فرموده و از افقش اشراق کرده و همچنین بشارت داده‌اند یکدیگر و عباد این ارض را که حق در آخر ایام در این اراضی ظاهر میشود و تجلی میفرماید . حضرت اشعیاء میفرماید علی جبل عال اصعدی یا مبشرة صهیون ارفعی صوتک بقوة یا مبشرة اورشلم ارفعی لا تخافی قولی لمدن یهودا هوذا الهک هوذا السید الرب بقوة یأتی و ذراعه تحکم له انتهى .

صهیون و اورشلم در این اراضی است و میفرماید باسم جدید نامیده میشود چنانچه در ارض سر از لسان عظمت بواد النبیل موسوم گشته و این است آن وادی که نداء جمیع انبیاء در او مرتفع و بلیک اللهم لبیک ناطق حضرت خلیل و کلیم و روح و خاتم انبیاء و انبیاء بنی اسرائیل در این اراضی ظاهر چه که این ارض بارض بطحا و حجاز متصل میشود اینست که میفرماید طوبی لمن هاجر الی عکا قسم بآفتاب افق بیان که مقصود این فانی اظهار علم و فضل و اطلاع نبوده و نیست بلکه لوجه الله عرض میشود که نفوس غافله سبب احتجاب خلق نشوند چنانچه از قبل شده‌اند باری اینست اراضی مقدسه که در فرقان و کتب قبل مذکور و در کتاب عاموس نبی میفرماید ان الرب یرمج من صهیون و یعطی صوته من اورشلم فتنوح مراعی الرعاة و یریس رأس الکرمل و کرمل مقابل عکا واقع و در کتب قبل بکوم الله موسوم و ذکر آن از قلم اعلی جاری البته بعضی بآن فائز شده‌اند از جمله امور محتومه آنکه باید خباء مجد بر او مرتفع شود و لله الحمد مرتفع شد و از صهیون فرات معانی جاری رغما لمن نبذ الانصاف و اخذ الاعتساف عظمت ظهور بمقامی است که حضرت داود در ذکرش میفرماید علوا الرب الهنا و اسجدوا عند موطن قدمیه قدوس هو موسی و هارون بین کهنه و

صموئیل بین الذین یدعون باسمه. حال باید در این آیه مبارکه بسیار تفکر نمود امروز جمیع اشجار منجذب و صخور و اجار مهتز و متحرک و جبال از فرح اکبر در مرور چه که ساعت موعود آمده و مکنون مخزون ظاهر گشته اگر این کلمه علیا از کتب برداشته شود دیگر بیانی باقی نه و ذکر می مشهود نه لکن این بیان از برای متبصرین و عارفین است نه از برای هر همج رعاعی که قائد اوهام و ظنون است امروز آفتاب یقین اشراق نموده روز دیگر است و ایام دیگر لا تقاس بغيرها ولکن ابصار مریض و مرمود و آذان مسدود از حق میطلبم فرج عطا فرماید و خلق را از این فرح اعظم محروم نسازد و هم چنین میفرماید یأتی الهنا و لا یصمت اگر این عبد بخوهد از کتب قبل و بیانات منزله در آن ذکر نماید قارئین شاید از طول کلام افسرده شوند لذا بمنتهای قوه در اختصار عزم جزم شده و از نفوس مطمئنه راضیه مرضیه طلب ذکر مینمایم شاید بدعاء ایشان و ذکر ایشان از عهده آنچه بان مأمورم برآیم و از خدمت اولیای حق باز نمانم فآه آه امر بلین بزرگی و این قدرت ظاهره و قوت باهره که عالم را احاطه نموده خلق از مشاهده اش محبوب و از معرفتش غافل اوست مقتدری که حضرت عاموس نبی در باره اش میفرماید فاستعد للقاء الهک یا اسرائیل فانه هو الذی صنع الجبال و خلق الریح و اخبر الانسان ما هو فکره الذی یجعل الفجر ظلما و یمشی علی مشارف الارض یهوه اله الجنود اسمه لعمر محبوبنا و محبوبکم و مقصودنا و مقصودکم در این آیه عظیمه اسرار عظیمه مکنون چه که اخبار مینماید از ظهور ثمانین و همچنین صبح کاذب را که میفرماید او را اله الجنود تاریک مینماید و بر بلندیهای ارض میخرامد که اشاره بسفر مدینه کبیره و همچنین این اطراف است این عبد متحیر که ناس از قبل بچه قانع شده اند و حال بچه قانع میشوند اگر آیات میطلبند انها ملت الافاق و اگر بیانات میخوانند علی العبد اثباتها و اظهارها قسم بنفس حق روح من فی ملکوت الامر و الخلق فده که امورات عظیمه عجیبه در اینظهور ظاهر و آنچه در سنین متوالیه از بعد واقع از قبل از قلم اعلی جاری و نازل من غیر رمز و اشاره بل بکمال تصریح هر منصفی عرف راستی از این عرایض استشمام مینماید چه که آنچه عرض شده و میشود با بینه و برهان است و اینعبد اگر بخوهد جمیع را ذکر نماید البته بیان بطول انجامد ولکن بعضی از آنرا مختصر ذکر مینمایم لوجه الله اگر چه در رسائل متعدده ذکر شده و چون از قرار مسموع بعضی از آن دست اعداء افتاده و بعضی از آن مستور مانده لذا این خادم مکرر ذکر مینماید و اجره علی الذی خلقه و فطره و رزقه و کبره و علمه و ارشده و هداه الی صراط المستقیم . هنگامی که آفتاب حقیقت از افق ارض سر مشرق یومی از ایام بغتة بیت را احاطه نمودند و ذکر تفصیل آن حال لازم نه مختصر عرض میشود مدتی ناس را از خروج و دخول منع نمودند ولکن بعد احزاب مختلفه که بدول اخری منسوب بودند وارد و تلقاء وجه حاضر و فی کل الحین نطق لسان العظمة بما عجزت عن ذکره السن العالم قناسل دول بر حسب ظاهر باعانت قیام نمودند و بین یدی حاضر ولکن ابی الله عن اظهار ما ارادوا و بعد حضرت ذبیح علیه بهاء الله وارد و قلم اعلی بسوره مبارکه رئیس ابتدا فرمود و در عرض راه تمام شد و در اسکله بحر بر شخص مأمور قرائت فرمودند این عبد چند آیه آن را ذکر مینماید که شاید غافلان آگاه شوند و ناآمین بیدار گردند و مردگان بحیات جدید فائز شوند الامر بید محبوبنا و محبوبکم و مقصودنا و مقصود من فی السموات و الارضین قوله جل مقامه بسمه الابهی ان یا رئیس اسمع نداء الله الملک المهیمن القیوم انه ینادی بین الارض و السماء و یدعو الکل الی المنظر الابهی و لا یمنعه قباعک و لا نباح من فی حولک و لا جنود العالمین قد اشتعل العالم من کلمة ربک الابهی و انها ارق من نسیم الصبا قد ظهرت علی هیئة الانسان و بها احی الله عبادہ المقبلین و فی باطنها ماء قد طهر الله به افئدة الذین اقبلوا الیه و غفلوا عن ذکر ما سواه و قریهم الی منظر اسمه العظیم الی ان قال عز شأنه ان یا رئیس قد ارتکبت ما ینوح به محمد رسول الله فی الجنة العلیا و غرتک الدنیا علی شأن اعرضت عن وجه الذی بنوره استضاء الملاء الاعلی فسوف تجد نفسک فی خسران مبین و اتحدت مع رئیس العجم فی ضری بعد اذ جئتکم من مطلع العظمة و الکبریاء بامرٍ به قرت عیون المقربین الی ان قال جل بیانه هل

ظننت انک تقدر ان تطفئ النار التي اوقدها الله في الافاق لا و نفسه الحق لو انت من العارفين بل بما فعلت زاد لهيها و اشتعالها فسوف تحيط الارض و من عليها كذلك قضى الامر و لا يقوم معه حكم من في السموات و الارضين فسوف تبدل ارض السر و ما دونها و تخرج من يد الملك و تظهر الزلازل و يرتفع العويل و يظهر الفساد في الاقطار و تختلف الامور بما ورد على هؤلاء الاسراء من جنود الظالمين و يتغير الحكم و يشتد الامر على شأن يوح الكتيب في الهضاب و تبكي الاشجار في الجبال و يجرى الدم من كل الاشياء و ترى الناس في اضطراب عظيم " انتهى .

ای عالم آیا سمع در تو یافت میشود که بشنود آیا بصر یافت میشود که ببیند بابدع و اصرح بیان محبوب امکان نطق فرموده و مقصود از ارض سر ادرنه است که قبل از سجن اعظم مقر عرش آن ارض بوده و عدد آن با عدد سر مطابق است میفرماید ارض سر تبدیل شود و همچنین ما حول آن و از ید ملک بیرون میروود و ظاهر میشود زلازل و مرتفع شود فریاد و ناله و ظاهر میگردد فساد در اقطار و مختلف میشود امور جمیع این بلایا بسبب مصائبی است که بر این اسراء وارد شده از جنود ظالمین و جمیع این امور در ظاهر ظاهر دیده شد و هیچ منصف و صادق و عادل انکار نموده و نمیگوید و همچنین میفرماید و يتغير الحكم یعنی رئیس اول میروود و رئیس دیگر بر مقامش جالس چنانچه مشاهده شد و همچنین میفرماید يشتد الامر شدید میشود امر رمل در تپه‌ها و کوهها و اشجار در جبال میگیرند و از جمیع اشیاء دم جاری و ساری چه که بر نفس حق وارد شد آنچه که بر احدی وارد نه و بعد میفرمایند ترى الناس في اضطراب لعمر الله اضطراب کل را احاطه نموده بود جنود اسلام بر قراء نصاری وارد میشدند زن و مرد صغیر و کبیر جمیع را از حیات محروم مینمودند بعد خانه‌ها و اموال را آتش میزدند و همین معامله را عینا نصاری با اسلام میکردند وحشت کل را اخذ کرده بود و اضطراب جمیع را احاطه یکی از سیاحان نوشته بود که از محلی عبور نمودم مشاهده شد در بیست قدم او سیصد نعش بر هم ریخته بود و هرگز رعب آن منظر از نظر نمیروود باری آن فتنه را کل شنیده و میدانند و در هیچ قرنی مثل آن دیده نشده ارباب جرائد نوشته‌اند آنچه را که عقل از قبول آن ابا مینماید حال باید اهل بیان تفکر نمایند و بیقین مبین بدانند که آنچه از بعد وارد شده حرف بحرف از قبل از قلم اعلی نازل سبحان من یحیی العظام وهی رمیم و سبحان من اخبر الكل من قبل و هو علم ولكن یاحبوب فؤادی و المذکور فی قلبی آنچه ذکر شد از برای اولیاء و اصفیاء و راسخین و منصفین بشارتی است بزرگ و لکن لا یزید الکافرین الا خسارا چه که کر از هدیر حمامه امر محروم و کور از انوار افق اعلی ممنوع و همچنین عز ذکره و عم فضله و عظم سلطانه در سوره هیکل میفرماید مخاطبا ملک باریس قل یا ملک باریس نبئ القسیس ان لا یدق النواقیس " الخ .

تفصیل این لوح مبارک آنکه در ارض سر یک لوح اقدس مخصوص ملک پاریس نازل و ارسال شد و سبب تنزیل آنکه ملک در مجلس عام کلمه گفته و آن اینکه ما از برای تمثیت امور متعلقه بخود نیستیم بلکه اگر مظلومی در عالم یافت شود و ندا نماید جواب میگوئیم و حق او را از ظالم اخذ مینمائیم این مضمون کلمه بود که از او ظاهر شد و کلمه دیگر در جواب ملک روس گفته هنگامی که از او سؤال نموده که ما و تو هر دو از ملت واحده هستیم چه تو را بر آن داشت که حمایت اسلام نمودی و با او در محاربه متحد شدی جواب گفته من اعانت اسلام ننمودم بلکه ندای مظلومانی که در بحر اسود کشتیهای آنها را شکستی و غرق نمودی مرا از خواب بیدار نمود و بر رفع ظلم قیام کردم و بعد از اصغاء این دو فقره لوح نازل و در آن میفرماید دو کلمه در دو مقام از تو استماع نمودیم که عرف عدل و انصاف از او متذوق اگر حضرت ملک خود را ناصر مظلومان میدانند چرا بنصرت این مظلومان که چشم عالم شبه آن را ندیده قیام ننمودند مع آنکه در سنین متوالیه ندای ایشان از هر ارضی مرتفع است و در این مدت تحت سیاط ظلم و غضب بوده‌اند بقسمیکه هر

صاحب بصر میگریست و هر صاحب قلبی نوحه نمود کم من ارض صبغت من دماهم و کم من بلد ارتفع فيه حينهم و ضجيجهم و بکائهم در آن لوح اکثر از مصائب وارده از قلم اعلی جاری و نازل و بعد از ارسال مدتی جواب نیامد بالاخره وزیرش عریضه عرض نمود باین مضمون من نامه شمارا با وزیر خارجه بحضور امپراطور بردیم و تفصیل را ذکر نمودیم نامه را اخذ و پهلوی خود گذاشت و تا حال جوابی در این فقره از او ظاهر نه لذا لوح ثانی از سماء مشیت الهی نازل و شخصی از ملائین که باقبال فائز عرض نمود بلسان فرانسوی ترجمه نموده ارسال داشتیم العلم عند الله این است که میفرماید ای ملک ما شنیدیم از تو کلمه را که تکلم کردی بآن هنگامیکه سؤال نمود تو را ملک روس از آنچه واقع شد از حکم حرب جواب گفתי در مهد خوابیده بودم بیدار گرد مرا ندای عباد مظلومیکه غرق شدند در بحر اسود میفرماید شهادت میدهم ندا تو را بیدار نمود بلکه هوای نفس چه که امتحان کردیم یافتیم تو را فی معزل یعنی در کناری از کلمه الی ان قال عز بیانه اگر بودی تو صاحب کلمه ما نبذت کتاب الله وراء ظهرک بعد میفرماید بما فعلت بآنچه عمل نمودی مختلف میشود امور در مملکت تو و بیرون میروند سلطنت از کف تو جزای عمل تو در آنوقت میبایی نفس خود را در زبانی آشکار و اخذ مینماید زلازل جمیع قبائل رادر آنجا و از این امور مفری نیست مگر آنکه بر نصرت امر قیام نمائی و حضرت روح را متابعت کنی در این سبیل مستقیم و همچنین میفرماید آیا عزت تو تو را مغرور نمود لعمری این عزت پاینده نیست زود است که زایل شود مگر آنکه متمسک شوی بجبل محکم حق جل جلاله بعد میفرماید می بینم ما ذلت را که بتعجیل از ورای تو حرکت مینماید و تو از نائمین هستی یعنی در خوابی و مطلع نیستی حال ملاحظه نمائید این امورات را بکمال تصریح از قبل اخبار نموده اند و اکثری ظهور این وقائع را تمتع میدانستند و محال میسرمدند چنانچه وقتی شخصی از این عبد سؤال نمود که یعنی امپراطور پاریس عزل میشود چگونه سلطنت از او خارج میگردد و عزت او چگونه زائل میشود و حال آنکه رأس ملوک عالم است ای بنده عرض نمود که این عبد آگاه نیست و مطلع نه و لکن ایقدر میدانم که آنچه از لسان عظمت نازل جمیع در ظاهر ظاهر واقع میشود می بینید و میشنوید باری مقصود خادم از این اذکار آنکه هر حزبی بر آیات و بینات حق مطلع و آگاه شود و بعد بعلم الیقین بداند که آنچه از بعد ظاهر از قبل از قلم اعلی نازل و چون الواح ملوک که در سوره هیکل نازل و همچنین لوح رئیس نزد اکثری چند سنه قبل از وقوع موجود لذا ذکر نشد و الا اگر این عبد بخواهد از آیات ظاهره و بینات باهره ذکر نماید دفاتر عدیده لازم و شاید بعضی در قبول آن توقف نمایند باری از کل استدعا مینمایم بصر حق در حق نظر نمایند چه که کل باین فقره مأمورند و این مخصوص باین ظهور است نقطه بیان روح ما سواء فداه میفرماید بچشم او او را ببینید و اگر بچشم غیر ملاحظه کنید هر گز بشناسائی و آگاهی فائز نشوید مشرکین بحیل و مکرری ظاهر شده اند که شبه آن دیده نشده و جمیع این امورات را از قبل اخبار فرموده اند طوبی از برای مستقیمی که ضوواء و اشارات و شبهات اهل عالم را بمثابه طنین ذباب داند ظهور عظیم و امر عظیم از حق میطلبم عباد را بر آنچه سزاوار است مؤید فرماید امروز فرقان بافصح بیان میفرماید ای غافلان ام الکتاب ناطق و افق ایقان منور برهان مشرق و دلیل واضح بظنون از مطلع نور یقین محروم نمائید و باوهم از مالک انام ممنوع نشوید امثال این بیانات از منزل آیات بکرات استماع شده و همچنین این کلمات از لسان عظمت استماع گشت قوله تبارک و تعالی: " امروز بیان بکمال شفقت و عنایت ندا مینماید و میفرماید ای اهل من و اصحاب من امروز مالک غیب و شهود بر عرش ظهور مستوی و ام البیان ظاهر بظنون خود را از ریحی محتوم منع نمائید و از کوثر یقین محروم مسازید " و وقتی از اوقات لسان عظمت باین کلمه مبارکه ناطق اگر بصر بزرگی آسمان باشد و بخواهد اقل عما یحصى بشطر دیگر توجه نماید قابل ورود این بساط نه سبحانک یا من فی قبضتک زمام المعانی و البیان اسئلک باسمک الذی به اشرفت شمس القدم من افق العالم بان تحفظ اصفیائک و احبائک عن مکر الذین کفروا بک و بآیاتک و اعرضوا عما امرتهم به فی کتیبک و صحفک و زبرک و

الواحد . ای رب تری عبادک الجهلاء الذین جعلوا الخدعة سلاحهم و الکذب معاذهم و ملاذهم و یفترون علیک فی الیالی و الایام بما ناح به سکان خباء مجدک و عظمتک ای رب اسئلک بانوار وجهک و اسرار امرک بان تنزل علیهم ما یعرفهم و یعلمهم سبیلک و ما عندک انک انت المقتدر الکافی و المهیمن الباقی العلیم الحکیم یا اولیاء الله همت نمائید که مجدد نفوس موهومه ناس بیچاره را بمثابه قبل در بئر ظنون مبتلا نمایند این نفوسند که در حقیقت میفرماید بدلوا نعمه الله کفرا و اهلوا قومهم دار البوار این نفوسند که لازال نعمت الهی را تبدیل نمودند و از صراط مستقیم منحرف ساختند معدودی از قبل در کور فرقان بهوهای نفسانیه در اضلال نفوس جهدها نمودند در جمیع اعصار اینگونه نفوس بوده و خواهند بود در این ایام اوراقی وارد بعد از ملاحظه و مشاهده واضح و مبرهن شد که از جوهر غل و بغضاء ظاهر گشته بیانات الهی که نعمت حقیقی است بعضی را تبدیل نموده ثعبان بلوان جدیده ظاهر و بکمال دوستی خواسته عباد را از افق اعلی منع نماید و از بحریقین محروم سازد و بغدیر وهم دعوت کند بگوئید ای بی انصاف اعتساف را بگذار و بحبل عدل تمسک جو تو گجا بودی که ظلمت ظلم عالم را احاطه نموده بود و از سطوت ظالمین کل مستور در کلماتیکه ذکر نموده سم مهلک مکنون مثلا در اول نامه اش ذکر اسم اعظم را نموده نوشته بسم الله الاهی الاهی لا اله الا هو قل کل الیه یرجعون سبحان الله اسم حق را از برای خود شرکی قرار داده و دامی گسترده باین کلمه خواسته موقنین و موحدین و مخلصین را ساکن نماید و بعد سم ناقع را که در انیاب کلماتش مستور است بچشاند انسان متحیر است از حیل و مکر امثال آن نفوس معترف باین کلمه فارغ است از ذکر عالم و ضوضاء امم و اقوال ناس و اختلافات قوم چه که الیوم یوم الله است لا ینبغی فیه ذکر شیء اینست یومیکه میفرماید کل شیء هالک الا وجهه اهل بها امروز بر سفائن حمرا راکب و این سفن بر بحر و بر جاری و ساری طوبی لمن تمسک بها منقطعا عن الدنیا و ذکرها و ما فیها باری شخص مذکور بعد از ذکر اسم حق جل جلاله که بجان خود دام قرار داده بعض ذکرها که لایق ذکر نیست نموده چه که ذکر عروج خود را بمعارض علوم نوشته از نحو و صرف و معانی و بیان و منطق و جواهر و اعراض و فقه و اصول و حکمت مشاء و اشراق و حکمت مرحوم شیخ و خدمت حاجی کریم خان و از این اذکار خواسته اظهار فضیلت نماید اگر چه در ظاهر نوشته از این علوم چیزی نفهمیدم ایکاش بقدری که خود را مشغول تحریر این کلمات نموده ببصر الهی در آیاتش ملاحظه مینمود و در اسرار علم و حکمت ربانی تفکر میکرد علمای فرقان هزار و دویست سنه از این عبارات نوشتند و در رد و اثبات یکدیگر آنچه آن نفوس از زرع الفاظ حصاد نمودند و ثمر حاصل کردند این نفوس هم خواهند نمود باری در کمین اولیاً و دوستان الهی نشسته و باسباب محبت و مهربانی و کلمات لا یسمنه لا یغنیه در اضلال خلق بیچاره مشغول تا اینکه اظهار تصدیق بشجره بیان نموده و نوشته آنچه از کلمات نقطه بیان دیدم حیرت بر حیرتم افزود و باب معرفت بر ایم نگشود نه اینکه العیاذ بالله آنها محتوی بر مطالب عالیه نباشد بلکه من باب آن است که چون امر از قرار بیان خود صاحب بیان کنون در مقام نطفه است خیلی کسی میخواهد که احکام کل شیء را ظاهراً باهراً مشهوراً مشهوراً از نطفه بفهمد یا آنکه بحالات و اراده بر آن برسد الا من علمه الله علم کلشیء این کلمات آن شخص غافل این خادم فانی عرض مینماید یا ملأ البیان و یا ملأ الفرقان انوار شمس ظهور عالم را احاطه نموده و اشراقات و تجلیاتش ظاهر و باهر نقطه بیان میفرماید نطفه یکساله یوم ظهور او اقوی است از کل بیان روز روزی است که جمیع کتب و صحف و زبر او را بحق نسبت داده اند و کل را بآن بشارت فرموده اند باید کل بابصار حدیده و آذان مقدسه از کل اذکار بافق اعلی توجه نمایند و ندائی که از یمین عرش اعظم مرتفع است اصغا کنند امروز هر نفسی ببیان تمسک نماید و بر اعتراض قیام کند بشهادت نقطه بیان روح ما سواء فداه از اهل حق محسوب نه چه که جمیع امور معلق بتصدیق آن شمس حقیقت است میفرماید جوهر بیان آنکه انه لا یستشار بشارتی و لا بما ذکر فی البیان بعد از این کلمه مبارکه منصف خبیر و بصیر علیم به بیان بر حق اعتراض

نمینماید آیا نشنیده که میفرماید جمیع بیان ورقی است از اوراق جنت او معلوم نیست آنشخص غافل جاهل از آنچه ذکر
 نموده مقصودش چیست اگر مقصودش این است که حال در مقام نطفه است و تکمیل نشده نقطه اولی روح ما سواء
 فداه میفرماید قوله عز و جل من اول ذلک الامر الی قبل ان یکمل تسعة کینونات الخلق لم ینظر و ان کل ما قد رأیت
 من النطفة الی ما کسونه لما ثم اصبر حتی تشهد خلق الاخر قل فتبارک الله احسن الخالقین انتهى . بگوئید ای بی
 انصاف ملاحظه نما و در آنچه از قلم نقطه بیان روح من فی ملکوت الامر و الخلق فداه جاری شده تفکر کن امروز
 است روز خلق آخر امروز است که لسان کل اشیاء بکلمه مبارک الله احسن الخالقین ناطق بظهور او میفرماید
 بیان تکمیل میشود و بکمال تصریح میفرماید قبل اکمال تسع کینونات خلق ظاهر نشده و کل آنچه دیده از مقام نقطه است
 الی اکتساء لحم صبر کن تا خلق آخر را مشاهده نمائی قل فتبارک الله احسن الخالقین این است مقام و نفع فیہ اخری
 الی آخر قوله تعالی عظمت ظهور بمقامی است که نقطه اولی میفرماید قوله عز و جل حل له ان یرد من لم ینکن فوق
 الارض اعلی منه اذ ذلک خلق فی قبضته و کل له قانتون احدی بر عظمت این یوم عارف نه الا من شاء الله این فلک
 را ملاحظی دیگر باید و این بحر را غواصی دیگر اگر چه جمیع ایام مظاهر حق و مهابط وحی در مقامی بیوم الله مذکور
 ولکن این ایام برداء تخصیص مزین چنانچه تفصیل ذکر شده جمیع اقوال مشرکین قبل در این ظهور از مشرکین جدید
 استماع شده و میشود بلکه گفته اند آنچه را که هیچ مشرکی نگفته یا ملاً البیان اتقوا الله و لاتعرضوا علی الله باوهامکم انه
 یدعوکم الی النور و تدعونه الی النار ما لکم لا تفقهون حدیثاً من الله العلیم الحکیم علم احدی باینظهور احاطه نموده جمیع
 علوم عالم نزد بحر علمش بمثابه قطره بل استغفر الله عن هذا التحدید مبین بیان روح من فی الوجود فداه میفرماید قوله جل
 و عز فان لکم بعد حین امر ستعلمون و ان یومئذ مثل حین ولکن انتم لا تبصرون تلک شجرة الطور لتتلقنکم ان انتم
 تسمعون قل هو نبأ لن یحیط بعلمه احد ولکن انتم یومئذ لا تعلمون بشهادت بیان و جمیع کتب الهی علم این ظهور نزد
 احدی نبوده و نیست در ذکر بعد حین تفکر نمائید شاید عرف بیان رحمن استشمام شود و گمراهان قصد صراط مستقیم و
 نبأ عظیم نمایند و از مفتریات خود را بآب رجوع مطهر سازند ان ربنا الرحمن هو التواب الرحیم یا حبیب فؤادی خادم چه
 عرض نماید و بچه دلیل تمسک جوید لعمر مقصودی کینونت دلیل کللی است از ذکر این سبیل سبحان الله از آنچه
 گفته و میگویند در قرون و اعصار این هیچ رعاع بوهمی تمسک جسته بجدال قیام نمودند گاهی ذکر قائم اسباب جدال
 بود و گاهی ذکر ولی و وصی و نقیب و امثال آن و در یوم ظهور ثمر گفتگوها و عقائد و اعمال آن بود که دیدید ما هذه
 التماثل التي هم علیها عاکفون کاش بیک کلمه تمسک میجستند و از روی صدق و حقیقت اظهار میداشتند اف لهم و بما
 اکتسبت ایادیهیم . امروز هیچ فنی از فنون و هیچ علمی از علوم و هیچ اسمی از اسماء و هیچ شأنی از شئون و هیچ کتابی
 از کتب انسانرا غنی نمینماید و کفایت نمیکند الا بما نطق به لسان العظمة قوله جل جلاله هذا یوم فیہ ام الکتاب ینطق و
 ام البیان ینادی و القوم لا یعرفون و لا یشعرون ان النبی من آمن بنبأی و الرسول من بلغ رسالاتی و الوصی من وصی
 الناس بما نزل من ملکوتی من بدایع اوامری و احکامی و الولی من امر الناس بحجی و دعاهم الی صراطی المستقیم " انتهى .

طوبی از برای نفوسی که شباهت و اشارات قوم ایشان را از منزل آیات و مظهر بینات منع نماید و محروم نسازد جمیع
 اسامی بقولش خلق میشود و نقطه اولی روح ما سواء فداه میفرماید قوله جل و عز یخلق فی قول ما یشاء من نبی او ولی
 او صدیق او نقیب اذ کل ما قد خلق کل ادلاء من عنده و سفراء من لدنه الی قوله عز و جل و ایاک ایاک ان تحتجب
 بکلمات ما نزلت فی البیان الی قوله تعالی و لا تنظر الیه الا بعینه فان من ینظر الیه بعینه یدرکه و الا یمتجب ان اردت الله
 و لقاءه فارده و انظر الیه " انتهى

ای صاحبان آذان اقل من آن بانصاف نطق نمائید بشهادت نقطه بیان روح من فی عوالم الامر و الخلق فداه امروز اگر نفسی به بیان استدلال نماید و یا باو تمسک جوید نفس بیان و ما نزل فیہ من القلم الاعلی از او تبری میجوید از قبل ذکر شد میفرماید انه لا یتستار باشارتی و لا بما ذکر فی البیان و همچنین میفرماید ایاک ان تحتجب بکلها ما نزلت فی البیان امروز بیان معلق بقبول است طوبی از برای نفوسیکه فی الجمله تفکر نمایند و در ثمرات اعمال اهل فرقان نظر کنند تا از جمیع آن گفته‌ها و استدلالها و اعتراضها فارغ و آزاد شوند و با قوادم لطیف مقدس در این هوا طیران نمایند آیا از مفتریات مطالع نفس و هوی سیر نشده‌اند که تازه مجدد میخوانند گفتگوئی برپا نمایند و احادیثی ذکر کنند و رد و قبولی احداث نمایند بگوئید بعضی یقین حجاب مانعه را شق نمائید عمر ربنا امروز مکلم طور ظاهر و ناطق و سر مکتون و غیب مخزون باهر چندی بعضی از اهل بیان بذکر الوهیت اعتراض نمودند که چرا حق جل جلاله باین کلمه ناطق است مع آنکه در جمیع کتب میفرماید حضرت قیوم در آن یوم بکلمه انی انا الله ناطق انظروا ثم اذکروا ما انزله الرحمن فی الفرقان قوله تبارک و تعالی یوم یأتی ربک و بعض آیات ربک و یوم یقوم الناس لرب العالمین و جاء ربک و الملک صفا صفا و امثال آن خاتم انبیاء روح ما سواه فداه میفرماید سترون ربکم کما ترون البدر فی لیلة اربعة عشر اشعیاء نبی میفرماید یسمو الرب وحده فی ذلک الیوم در عظمت یوم میفرماید ادخل الی الصخرة و اختئی فی التراب من امام هیبة الرب و من بهاء عظمته و در مقام دیگر میفرماید تفرح البریة و الارض الیابسة و یتهیج القفر و یزهر کالترجس یزهر ازهاراً و یتهیج ابتهاجا و یرنم یدفع الیه مجد لبنان بهاء کرم و شارون هم یرون مجد الرب بهاء الهنا امروز صاحبان ابصار جمیع ذرات کائنات را با فرح و سرور مشاهده مینمایند چه که بآنچه از اول لا اول بشارت داده‌اند ظاهر شده لعمر محبوبنا و مقصودنا اگر در قلبی اقل از سم ابره محبة الله باشد و یا نور انصاف باین بیان مشتعل شود اشتعالیکه عالم را بحارات محبة الله فائز نماید ای اهل بها این سست عنصرهای عالم را بگذارید بحال خودشان و با انفس مشتعله و ارجل مستقیمه و ایادی قویه و ابصار حدیده و آذان واعیه و قلوب زکیه و السن طلقة بگوئید و ببینید و بشنوید رغماً للذین یدعون الایمان بالبیان و یکفرون بمنزله و مظهره و مرسله این بریه که در آیه مبارکه فرموده است بریه فیحاست و این است ارض مقدسه که در کتب قبل و فرقان مذکور است میفرماید مسرور میشود بریه و اراضی یابسه و پیدا و قفر و این سرور و فرح و بهجت از چه جهت ظاهر لعمر ربنا از قدوم رب جل جلاله کرم از قبل ذکر شد که در کتب مقدسه بکوم الله معروف و امام وجه عکا واقع و از جهت دیگر لبنان و همچنین شارون باری جمیع وعده‌های الهی که در کتب منزله از قبل و بعد مذکور است در این اراضی بوده و همچنین اشعیای نبی میفرماید شدوا الایادی المسترخیه و الركب المرتعشة ثبتوها میفرماید ایادی مسترخیه را محکم نمائید و ركب مرتعشه را ثابت و مستقیم کنید قولوا لخائفی القلوب تشددوا لا تخافوا هو ذا الهکم جوهر این بیان آنکه در یوم ظهور از کلمه مبارکه انی انا الله محبوب ثمانید و سست نشوید بایادی قویه کتاب را اخذ نمائید و به ارجل ثابته مستقیمه بر خدمت امر قیام کنید ای دوستان خود را بما عند الناس و بما عندکم از ما عند الله محبوب مسازید امروز روز اقبال و تصدیق و بلی و لیبیک است میفرماید قوله جل جلاله لیس هذا یوم السؤال ینبغی لكل نفس اذا سمع النداء من الافق الاعلی یقول لیبیک یا مالک الاسماء و لیبیک یا مقصود من فی السموات و الارضین "

انتهی .

این خادم نمیداند چه عرض نماید و بچه مشغول شود حیا مینماید از این اذکار و سبب تأخیر این اوراق آنکه یومی تلقاء وجه عرض شد اصبع مبارک را حرکت دادند و فرمودند ان ربک لا یحتاج بدلیل و لا بحجة و لا ببرهان دون نفسه یا عبد حاضر هر نفسی اقل از سم ابره عرف قیص را یافته جمیع اشیاء را دلیل و حجت و برهان مشاهده مینماید طوبی از

برای نفسی که بآب محبت الهی خود را از اقوال و افعال و اشارات و شبهات معرضین پاک و مقدس نمود و بافق اعلیٰ وحده متوجه شد اوست از اهل بها و الذی منع انه فی ضلال مبین انتهى .

و در مقامی این کلمه علیا از مالک اسماء استماع شد فرمودند یا عبد حاضر قلم اعلیٰ باعلیٰ النداء میفرماید یا ملأ الفرقان و ملأ البیان و یا اهل الادیان امروز یوم الله است و حق بنفسه ظاهر و در اثبات امرش بغیر محتاج نبوده و نیست اگر آیات را حجت میدانند معادل جمیع کتب الهی از قبل و بعد بل ازید از سماء مشیتش نازل و اگر بینات میجویند در سور منزله ملاحظه نمایند تا آگاه شوند و از بحر علم الهی بیاشامند یا عبد حاضر امروز تا از خلیج اسماء عبور نمایند بحر اعظم وارد نشوند و فائز نگردند هذا حق لا ریب فیه " انتهى .

این خادم فانی خدمت کل عرض مینماید ایام را با اعتراضات ناشایسته و اقوال نالایقه و اعمال غیر مرضیه صرف ننماید امر بسیار عزیز و عند الله از کلتیء اعلیٰ و اغلیٰ بسیار حیف است چنین شیء ثمنی بمشبهات نفسانیه و اوهامات لا یسمنه لا یغنیه صرف شود سبحان الله شخص کرمانی علومیکه ذکر نموده محض افتخار بوده غافل از آنکه از هر یک از آنچه نوشته باید سالها قلب را از آن طاهر نماید و بحق رجوع کند ای عالم اگر در تو گوشی هست بشنو نقطه بیان روح ما سواه فداه میفرماید اگر یک آیه از آیات من یظهره الله تلاوت کنی عزیزتر خواهد بود عند الله از آنکه کل بیان را ثبت کنی زیرا که در آن روز آن یک آیه تو را نجات میدهد ولی کل بیان نمیدهد و اگر باز در تو گوشی یافت میشود این کلمه نقطه روح ما سواه فداه را اصغاء نما قوله عز و جل انی مؤمن به و بدینه و بکتابه و بادلته و بمنهج و بما یظهر من عنده فی کل ذلک مفتخرا بنسبتی الیه و متعززا بایمانی به و باز اگر در تو گوشی یافت میشود الله بشنو و بحقیقت بشنو و بانصاف بشنو و باذن واعیه بشنو قوله عز و جل ان یا کلتیء فی البیان فلتعرفن حد انفسکم فان مثل نقطة البیان یؤمن بمن یظهره الله قبل کل شیء و انی انا بذلک افتخرون علی من فی ملکوت السموات و الارض و قوله عز و جل لا تحتجبن عن الله بعد ظهوره فان کل ما رفع البیان تکاتم فی یدی و انی انا خاتم فی یدی من یظهره الله و قوله جل ذکره انک انت و اعداد واحد الاول و کل ما یحصی الله جل جلاله ما جعل الله الا تکاتم فی یدی من یظهره الله جل ذکره یقلب کیف یشاء انه هو المهیمن المتعال و قوله جل شأنه فانه لو یجعل ما علی الارض نبیا لیکون انبیاء عند الله و قوله تبارک و تعالیٰ و اذاً یوم ظهور من یظهره الله کل من علی الارض عنده سواء فن یجعله نبیا کان نبیا من اول الذی لا اول له الی آخر الذی لا آخر له لان ذلک مما قد جعله الله و من یجعله ولیا فذلک ما کان ولیا فی کل العوالم فان ذلک مما قد جعله سبحان الله از تدبیرات مدبر حقیقی و از غفلت ما عباد ما من نصح الا و قد ذکره و ما من تدبیر الا و قد انزله بیانی فرموده اند که هر صاحب بصر و هر صاحب فؤادی ناله مینماید و نوحه میکند چه که از کلماتش عالم عالم حزن رو مینماید و از بیانش عالم عالم هم و غم قوله جل جلاله فان مثله جل ذکره کمثل الشمس لو یقابله الی ما لانهایه مرایا کلهن لیستعکسن من تجلی الشمس فی حدهم و ان لم یقابها من احد فیطلع الشمس و یتغرب و الحجاب للہرایا و انی ما قصرت عن نصحی ذلک الخلق و تدبیری لاقبالهم الی الله ربهم و ایمانهم بالله بارئهم و ان یؤمنن به یوم ظهوره کل ما علی الارض فاذا یسر کینونتی حیث کل قد بلغوا الی ذروة وجودهم و وصلوا الی طلعة محبوبهم و ادركوا ما یمکن فی الامکان من تجلی مقصودهم و الا یحزن فؤادی و انی قد ربیت کلتیء لذلك فکیف تحتجب احد علی هذا قد دعوت الله و لادعونه انه قریب مجیب مع تدبیرات حضرت مدبر حقیقی و بیاناتی که دل کوه را میشکافد این خلق بضلالت قدیم خود باقی و برقرارند الا من شاء ربک .

ای آقایان و ای دوستان الهی ناله‌های حضرت نقطه را بگوش جان بشنوید و همچنین اسرار کجایش را و در ظهورات تدبیر و امتحان و افتتانش تفکر نمائید روحی لعنایته الفداء و لذکره الفداء و لتدبیره الفداء و لنصحه الفداء و لامتحانه الفداء میفرماید بیان و آنچه در او نازل شده او را میزان معرفت آن شمس حقیقی قرار مدهید و میفرماید انه لا یستشار باشارتی باشاره من معروف نمیشود و نه بآنچه در بیان نازل شده و در مقام دیگر بکلمات تحذیر نصیح فرموده میفرماید ایاک ایاک ان تحتجب بالواحد البیانیه و واحد بیانیه بمنزله ائمه قبلند چنانچه خود حضرت در بیان فارسی میفرمایند بلکه میفرمایند جسد این حروف بمقام روح ائمه قبلند مع ذلک میفرماید باین حروف از آن شمس حقیقت محتجب نمائید و مکرر بکلمه تحذیر میفرماید آیات منزل در بیان از او محجوب نمائید قسم بآفتاب افق معانی در مقامات شتی این بیانات از قلم مبارکش جاری چنانچه بعضی از آن ذکر شد و بنظر اولیای حق میرسد و بآن فائز میشوند مع جمیع این وصیته‌ها و ذکرها و بیانه‌ها بذکر یک کلمه مستغاث کل را امتحان فرمود و کلمه مستغاث بیان است و میفرماید بجمیع بیان از او محتجب نشوید باین امتحان جزئی کل را متوقف مشاهده فرمود در این حین گویا منادی عظمت از افق ملکوت بیان رحمن باعلی النداء ندا فرمود و فرمود الان قد حصص الحق و ظهر کذب الذین یدعون الایمان بالبیان و یکفرون بالذی انزله و ارسله ایکاش بتوقف اکتفاء مینمودند بعضی بسهام اعراض و بعضی به اسنئه انکار و برخی باسیاف آخته بر قطع سدره مبارکه کوشیده و میکوشند چنانچه منزل بیان بکمال تصریح اخبار فرموده میفرماید بقدراسم مؤمن هم در حق آن شجره لا شرقیه و لا غربیه راضی نمیشوند چه اگر راضی شوند حزن بر او وارد نمی‌آورند باری ذکر این مقامات چون مطلع حزن است این فانی باظهارش بیش از این جسارت نمینماید سبحان الله کل بیک کلمه مستغاث مغرور و متحیر و ممتحن مع آنکه این فقره هم ذکر فرموده‌اند و تمسک بآن را هم نهی فرموده‌اند قوله تعالی چه که کسی عالم بظهور نیست غیر الله هر وقت شود باید کل تصدیق بنقطه حقیقت نمائید و شکر الهی بجای آورند هذا حق لاریب فیه امروز کتب عالم حجاب نمیشود و منع نمینماید و کل بکلمه حق جل جلاله معلق و منوط ای صاحبان آذان بشنوید ندای مقصود عالمیان را که امام وجوه عالم از اول امر تا حین ندا فرموده و میفرماید در یکی از الواح این کلمه علیا از فالتی الاصباح ظاهر قوله عم نواله امروز روز بصر است چه که افق اعلی مشرق و یوم سمع است چه که نداء الله در کل حین مرتفع انتهی ای دوستان آیا نفوس غافله چه گمان نموده‌اند اگر از ملکوت آیات الهی و سماء ظهور ربانی محروم مانند خود را بچه امری تسلی میدهند و مؤمن میدانند امروز بنص جمیع کتب هر نفسی بغیر حق وحده ناظر باشد او از اهل ضلال بوده و خواهد بود یشهد بذلک کتب الله المهیمن القیوم بمفتریاتی تمسک جسته‌اند که انسان متحیر است از جمله حضرت اسم الله جناب حاج سید جواد کربلائی علیه بهاء الله الابهی را نسبت بتوقف در این امر و یا نعوذ بالله انکار داده‌اند عرایض و مکتوباتی که بخط خود نوشته‌اند و بساحت اقدس ارسال نموده‌اند موجود است بعضی از سمت ارض طا و بعضی از شطریا و خا و جمعی مطلعند در یک مکتوب ذکر متوهمین را بتفصیل نموده‌اند از رئیس و غیره حق شاهد و گواه که از روی راستی عرض میشود حق محتاج باین اذکار نبوده و نیست اگر باین عوالم توجه نمائیم و باین قسم از اذکار دفاتر عدیده موجود شود و در هر یک عالمی مبسوط وقتی از اوقات این کلمات از مظهر بیانات نازل قوله جل جلاله و عظم شأنه یا عبد حاضر یک ذبیح در عالم یافت شد و از آن یوم تا حین السن خلاق و کتب موجوده بذکرش ناطق و بر علو مقامش شاهد و ما در هر مقامی ذبیحی فرستادیم و کل از قربانگاه دوست زنده بر نگشتند هر یک اکلیل حیات را رایگان بکمال شوق و اشتیاق نثار قدم محبوب امکان نمودند . انتهی از جمله محبوب شهدا جناب آقا سید اسمعیل زواره علیه بهاء الله الابهی که بدست خود خود را مقبلا الی البیت فدا نمود اگر چه این عمل در ظاهر منکر و لکن محبت الهی چنان اخذش نمود که از هر عرقی از عروقش شعله نار ظاهر و باهر و همچنین حضرت ابا بصیر و آقا سید اشرف علیهما بهاء الله و عنایته از افق بیت باسم حق

جل جلاله طالع شدند و من غیر ستر و حجاب بذکر محبوب آفاق ناطق مشرکین هر دو را اخذ نموده اول بسجن فرستادند ام اشرف را طلب نموده که ابن خود را نصیحت کند که شاید اقبالش را تبدیل نماید و یا امرش را مستور دارد ولیکن آن امهء ثابته راسخه مستقیمه بعد از ورود در سجن فرمود ای پسر در امر الله مستقیم باش مباد خوف نمائی و یا از سطوت مشرکین مضطرب شوی باری او و ابا بصیر هر دو روح را بکمال روح و ریحان در ره دوست انفاق نمودند و در جناب نجفعلی علیه بهاء الله تفکر نمائید هنگامیکه او را بقربانگاه دوست میبردند باین فرد ناطق " ما بها و خون بها را یافتیم " مکرر باین فرد ناطق تاآنکه بشهادت فائز گشت ای آقایان قصه بدیع را بشنوید فی الحقیقه از هر حرکتی از حرکاتش آثار قدرت الهی و شوکت صمدانی ظاهر و باهر در اول ایام سجن اعظم وارد شد هنگامی که مقرر عرش قشله عسکریه واقع دو یوم او را در بیت مخصوص طلب فرمودند باب مسدود و احدی تلقاء وجه غیر او موجود نه و احدی هم مطلع نبود که مقصود چیست تا آنکه فرمودند حق اراده خلق جدید نموده و خود بدیع هم آگاه نه در مقامی این کلمه علیا از قلم اعلی در لوحی از الواح نازل قوله عز بیانه انا شرعنا فی خلق البدیع فلما تم خلقه و طاب خلقه ارسلناه ککرة النار الی آخر قوله تعالی و بعد مرخص شد جناب امین علیه بهاء الله با لوح حضرت سلطان حسب الامر بوطن توجه در اسکله بحر حضرت بدیع از لوح اطلاع یافته استدعا نمود او حامل شود و بعد کل استماع نمودند که چه واقع شد شخصی من غیر سلاح و من دون آلات جز قیصی از کرباس در بر نداشت بقدرت و قوت الهی در مقابل سلطان لوح را بلند نمود و قال قد جئتک من السبأ الاعظم بکتاب عظیم یا کلمه اخری انصاف میطلم این یکنفس مقابل عالم ایستاد باری از قدرت الهی عجیب نه که عالم قدرت را در آدمی مبعوث فرماید هو المقتدر علی ما یشاء و هو المهیمن علی ما یرید بگوئید ای بی انصافان شما شهادت سید الشهداء را حجت و دلیل اعظم بر حقیقت رسول مختار روح ما سوا فداه میدانستید و همچنین ذبح اسمعیل را از علو مقام آنحضرت و خلیل میشمردید حال در این فدائیا تفکر نمائید لعمر محبوی و محبوب العالم و مقصودی و مقصود الامم جناب بدیع بقدرت و اطمینانی ظاهر که تزلزل و اضطراب در ارکان ظاهر شد البته کل شنیده‌اند و منصفین انکار نمی‌نمایند و بعد چند یوم بکمال عذاب و شکنجه آن هیکل مقدس معذب و بکمال استقامت بذکر دوست ذاکر و ناطق و این فقره سبب حیرت کل شد بشأنی در حینی که بین ایادی میرغضبها با سلاسل و اغلال مبتلا عکس او را اخذ نمودند و یکی از آنرا بعضی بساحت اقدس ارسال داشتند و حال موجود است باری در این امورات که شبه و مثل نداشته تفکر نمائید این فانی نمیداند کدام ذبیح را ذکر نماید اب جناب بدیع علیه بهاء الله رادر ارض خا اخذ نمودند آنچه نواب شاهزاده و سایر ناس خواستند ستر نماید تا او را از ضوضاء علماء حفظ کنند قبول نفرمودند و فرمودند آخر ایام من است و شهادت از هر شهدی خوشتر و شیرین تر و بآن فائز شد و همچنین ذبیح ارض ن ر در ارض تا الذی سمی بمیرزا مصطفی علیه بهاء الله الابهی و نفوسیکه با او بودند بکمال استقامت و منتهای رضا بمشهد فدا متوجه و اکیلی حیات را نثار قدوم مالک اسماء و صفات نمودند و این نفوس نفوسی هستند که رایگان جان را فدا نمودند ان اعتبروا یا اولی الابصار حال بهتر آنکه بارض صاد رویم و در حضرت سلطان الشهداء و محبوب الشهداء و انقطاع آن دو نفس مقدس از ما سوی الله تفکر نمائیم و انصاف دهیم آنچه خواستند ایشان ستر نمایند و یا کلمه ای بگویند قبول نفرمودند بکمال شوق و اشتیاق قصد وطن اعلی نمودند و بعد لوح برهان از سماء امر رحمن نازل و درباره آن دو نفس یعنی ذئب و رقشاء نازل شد آنچه هر منصفی عرف قدرت و علم الهی را از آن ادراک مینماید قوله تبارک و تعالی هو المقتدر العلیم الحکیم قد احاطت ارباح البغضاء سفینه البطحاء " الخ .

ای صاحبان بصر قدری تفکر نمائید شاید حلاوت بیان رحمن را بیابید و خود را از هیماء جهل و نادانی نجات دهید از ذکر حجج و براهین و آیات و بینات مقصود آنکه شاید ابوابهای بسته بگشاید و عهدهای شکسته بسته شود آنچه از قلم اعلی دربارہ رقشا و ذئب نازل واقع و کل مشاهده نمودند این عبد متحیر آیا شعور بالمره تمام شده یا انصاف عنقا گشته چه شده که سکر غفلت کل را احاطه نموده آیا ذائقه را چه منع نموده و شامه را چه حادث شده نیست اینها مگر از جزای اعمال از خدا میطلبم تأیید عنایت فرماید بار الها کریم رحیما چه کفران از عباد ظاهر شده که از امواج بحر رحمت محروم مانده‌اند و از اشراقات انوار آفتاب ظهور ممنوع گشته‌اند الهی اعمال جهال را باسم ستارت ستر فرما توئی کریمی که ذنوب مذنبن بخششت را منع نمود و باب فیضت را سد نکرد یک حرف از کتاب جودت علت وجود شد و یک قطره از دریای رحمت سرمایه غیب و شهود با کمال عجز و نادانی و فقر و ناتوانی بدایع فضلت را میطلبیم بحبلش متمسکیم و بذیلش متشبث ای خطا پوش خطاها را پیوش و بطراز عفو اکبر مزین دار توئی آن توانائیکه بیک اراده ناتوانان را مطلع اقتدار و ضعیفان را مصدر اختیار نمائی لا اله الا انت العلیم الخبیر و انت العزیز الحکیم و انت الغفور الرحیم و الفضال الکریم . در ذبیح دیگر ارض صاد حضرت کاظم تفکر نمائید آن ذبیحی که انفاقش آفاق را منور نمود و اشتعالش ابداع را حرارت بخشود جان را در سبیل دوست نثار نمود بشأنیکه ملاً اعلی از استقامت و انقطاع و انفاقش متحیر از او گذشته ذبیح جدید عالم را متحیر نمود و ذرات کائنات بر اقبال و تسلیم و رضا و وفا و استقامتش شهادت داده آن حضرت که در ارض میم مسکن داشت و بملا علیجان موسوم علم توحید در آن ارض بر افراخت و بحرارت محبة الله مشتعل بشأنیکه جمعی را مشتعل نمود تا آنکه اهل شقاق و نفاق میثاق الهی شکستند و قصد آتمظوم نمودند آنچه را مالک بود بتاراج رفت و بعد آن وجود مقدس را با جمعی از منتسبین با سلاسل و قیود بارض طا آوردند و نزد علی کندیش فرستادند و بهزار حیلہ و مکر اراده نمودند عهد الهی را بشکند و میثاقش را محو نمایند ولکن آن فارس مضمار حقیقت و برهان از ما سوی الله چشم پوشیده جز ذکر دوست و وصال دوست و قرب دوست یاری و مطلبی و ذکری نداشت باری معرضین و مشرکین بمراد نرسیدند یعنی کلمه انکار از آن معدن اقرار اصغاشد تا آنکه بمراد خود فائز گشت و بعد از صعود آن روح مطهر و عروج آن جوهر بشر از قلم اعلی روح من فی ملکوت الامر و الخلق فداه دو زیارت از برای او از سماء مواهب و الطاف نازل یکی از آن دو ذکر میشود که شاید عرف عدل و انصاف متضوع گردد و مثل قرون و اعصار قبل باو هام حرکت نمایند و بظنون تمسک نجویند انه یفعل ما یشا و یحکم ما یرید و هو العزیز الحمید . هو المعزی من افقه الاعلی اول نور ظهر و اشرق و لاح و برق من فجر المعانی علیک یا حفیف سدرۃ المنتهی فی ملکوت الاسماء و آیه الظهور فی ناسوت الانشاء اشهد یا مولی العباد و نور البلاد بانک کنت مطلع الانفاق فی الافاق و باستقامتک ارتعدت فرائص اهل النفاق الذین نقضوا الميثاق و کفروا بالله مالک یوم التلاق بک نصبت رایة الحق بین الخلق و ظهرت آیاته و انتشرت احکامه و برزت بیناته طوبی لمن اقبل الیک و انس بک و زار قبرک و وجد منک عرف قیص ربک و طاف حولک و فاز بلقائک و نطق بذکرک بک ارتفع علم التوحید علی العلم فی العالم و اشرق نور القدم بین الامم بخضوعک خضعت الاعناق و بتوجهک توجهت الوجوه الی وجه الله رب الارباب انت الذی کنت مترجماً لوحی الله و مبیناً لایاته و حاملاً لاماناته و مهبطاً لاسراره و مخزناً للتلای علیه و مشرقاً لظهور انواره و منبعاً لفرات رحمته و مطلعاً لآثاره و عرشاً لاستواء هیکل احکامه اشهد ان بقیامک قام المخلصون و بندائک انتبه الراقدون و باقبالک اقبل المقربون و سرع الموحدون بک ظهر الکتاب و فصل الخطاب و انت المنادی باسم ربک فی المآب اشهد فی ایامک فتح باب اللقاء علی من فی الارض و السماء و هطلت من سحاب الکریم امطار الفضل و العطاء طوبی لک یا بهجة الاصفیاء و مهجة الاولیاء انت الذی زین الله ظاهر الارض بدمک و باطنها بهیکلک طوبی لک یا رکن الایمان و مطلع العرفان انت الذی خضعت الذاکار عند

ذکرک و الاسماء عند ظهور اسمک فآه آه یا مقصد الاقصی و اسم الله مالک العرش و الثری بما ورد علیک من الامراء و العلماء تالله بمصیبتک ناحت کینونة السرور امام وجه الظهور و هدرت حمامة الاحزان علی الاغصان و بما ورد علیک صعدت زفرات المقربین و نزلت عبرات الموحدين ترى و تعلم یا اله الغیب و سلطان الشهود ان الارض صبغت من دماء اصفیائک و اولیائک و لم تکن لهم من ام لتنوح علیهم و لا من مونس لیعزی ابنائهم و نساءهم قد ورد علیهم فی ارض الطاء ما ناح به الملاء الاعلی قد رأیت یا الهی عبدک علیاً مطروحاً علی التراب الذی کان منجذباً بنفحات و حیک و متحرکاً بارادتک و مشتعللاً بنار حبک علی شأن سماع کل ذی سماع من کل عرق من عروقه آیات محبتک و اسرار ولایتک قد جاهد فی سبیلک حق الجهاد و قام علی خدمتک ق القیام الی ان صار محمراً بالدم امام وجوه العالم و انفق روحه شوقاً للقائک و وصالک یا مالک القدم بذلک ناحت حورية البهاء فی الفردوس الاعلی و اهل الجنة العلیا و خباء المجد فی ملکوت الاسماء و لم یکن یا الهی من یجمله الی مقره المقام الذی قدرت له من قلبک الاعلی فی الصحیفة الحمراء و حملتاه امتان من امائک اللاتی وجدن حلاوة خدمتک فی ایامک و عرفن ما غفل عنه اکثر رجالک و عبادک ای رب صل علیهما فی جبروتک و ملکوتک ثم اکتب لهما ما یجد منه المخلصون عرف فضلک و عنایتک یا الهی و اله الاسماء و فاطری و فاطر السماء اسئلك بدمه الشریف و قیامه علی امرک و استقامته علی خدمتک و انفاق روحه فی سبیلک بان تغفر لی و لوالیدی و لمن آمن بک و اقبل الیک ثم اسئلك بان تجعلنی ثابتاً علی امرک و مستقیماً علی حبک و معروفاً باسمک و غنیا بغنائک لا اله الا انت المهیمن علی ما کان و ما یكون "

ای آقایان لله بگوئید و لله بشنوید از قبل شهادت حضرت سید الشهداء علیه سلام الله را حجت عظمی و بینه کبری از برای امر حضرت خاتم روح ما سوا فداه ذکر مینمودند چنانچه عرض شد حال این نفوس مشتعل مضمثه راضیه مرضیه که باجنحه انقطاع بمقر فدا طیران نمودند و جان رایگان در سبیل محبوب امکان انفاق کردند بنظر غافلین و مشرکین نیامده قد حجتهم اهوائهم و غشتم اوهامهم لعمر الله شهادت هر یک از نفوس مذکوره دلیلی است اعظم و برهانی است اکمل و اتم و لکن حق جل جلاله جز بما نزل من عنده و ظهر من لدنه در اثبات امر مبارکش بامری نطق نفرموده یا اولی النهی در آنچه در باب ثامن از واحد سادس از قلم نقطه اولی روح ما سوا فداه جاری شده تفکر نمائید قوله تعالی و امر شده که در هر نوزده روز یک دفعه در این باب نظر کنند لعل در ظهور من یظهره الله محتجب نشوند بشونی دون شئون آیات که اعظم حجج و براهین بوده و هست در این باب میفرماید قوله تبارک و تعالی بعد از غروب شمس حقیقت امتناع دارد که از غیر او آیه ظاهر شود بر نهج فطرت و قدرت بدون تعلم و شئونیکه نزد اهل علم متصور است با وجود این امتناع که غیر از من یظهره الله کسی نتواند مدعی شد این امر را فرض شده در بیان که اگر نفسی ادعا کند و آیاتی از او ظاهر گردد احدی متعرض نگردد او را لعل بر آن شمس حقیقت حزنی وارد نیاید الی قوله عز و جل اگر شنوید چنین امری و یقین نکنید تکسب امری نموده که سبب حزن او باشد اگر چه در واقع غیر او باشد اگر چه این تصویرست محال ولی همینقدر که ذکر اسم او کرد بر صاحبان حب او بعید است که او را محزون کنند احتراماً لاسمه زیرا که امر از دو شق بیرون نیست یا او است و حال آنکه غیر او ممکن نیست که آیات بر نهج فطرت نازل فرماید که چرا نفسی تکذیب حق کرده باشد و حال آنکه شب و روز در انتظار او عمل کرده باشد و اگر بر فرض امتناع کسی خود را نسبت داد و گذارند حکم او را با خدا بر خلق نیست که حکم او نمایند اجلالاً لاسم محبوبهم و حال آنکه چنین نفسی نیست که تواند چنین مقامی را ادعا کند اگر در کور قرآن بهمرسید در این کور هم خواهد رسید آیات او بنفسه دلیل است بر ضیاء شمس وجود او و عجز کل دلیل است بر فقر و احتیاج بسوی او سبب این امر اینست لعل در یوم

ظهور حق قدمای ایشان بر صراط نلغزد و یا به آیه شبحی که در افئده ایشان است بر مکون وجود خود بآن آیه حکمی نکنند که یک دفعه کل کینویت و اعمال آنها باطل گردد و خود خبر نشوند اگر کل بر این یک امر اطاعت کنند بر خداوند است که حق را بر ایشان ظاهر فرماید و القای حجت و دلیل در قلوب ایشان فرماید به ادله ظاهره که از قبل او مشرق میگردد تا اینکه مؤمنین توانند در حق او اظهار یقین نمود و دون آنها توانند اظهار وقوف نمود که وقوف در حق دون حق است و کافی است کل اهل بیان را اگر در این حکم عمل نمایند در نجات ایشان در یوم قیامت زیرا که آن یومی است که کل ما علی الارض به آیات مشرقه در افئده ایشان از شمس حقیقت انا لله عاملون می گویند ولی صادقین عبادی هستند که نظر بمکون آن آیات بالله عز و جل نموده که آن شمس حقیقت باشد که آیات او که ضیاء او است فاصل است ما بین کل شیء تلک حجة الله قد تمت علیکم ان یا عباد الله فاتقون .

ای صاحبان ابصار در این بیان رحمن که عرفش عالم را احاطه نموده و مقصود از او ظاهر و باهر و آشکار نظر نمائید فی الحقیقه این باب سپریست محکم و درعی است متین از برای حفظ مقصود عالمیان ای اهل بیان حیا کنید و قدری تفکر نمائید آیاتش عالم را احاطه نموده جمیع ذرات کائنات بر عظمتش شهادت داده و میدهند از حق جل جلاله بترسید و تدبیرات و بیانات حضرت مبشر را باغراض نفسانیه مهجور نمائید حضرت مقصود روح من فی ملکوت الامر و الخلق فداه از اعانت و تصدیق و ایمان شما گذشت این را فی الحقیقه ذکر مینمایم چه که از لسان مبارک استماع شده بهر بابی اراده نمودید توجه کنید و از هر کاسی میخواهید بیاشامید و بهر جهت و هر سو میل کنید بروید و لکن این مظلوم را با این آیات باهرات و بینات و وضاحت و قیامش مقابل اعداء بخود او واگذارید از حیل و مکر و خدعه و فریب بگذرید این فانی عرض مینماید در اراده‌های خود بکمال اطمینان مشغول شوید ابدًا تعرض نمیفرمایند لو تتخذوا لانفسکم فی کل حین ربا من دون الله و لکن مرتکب نشوید امری را که کبد نقطه اولی از او محترق شود و عیون عظمت بگرید یک سوره از سور منزله را با بیان و جمیع کتب الهی قرائت نمائید لیظهر لکم ما غفتم عنه و یقین مبین بدانید و شهادت دهید بر آنچه نقطه بیان روح من فی الامکان فداه شهادت داده میفرماید جمیع بیان معادله بیک آیه او نمینماید هذا حق لاریب فیه حال شخصی را که باو تمسک بسته‌اید لعمر مقصودی و مقصود من فی الارض و السماء بر امر او آگاه نبوده و نیستید و این عبد هم ممنوع است از ذکرش عسی ان یأتی حینه ایکاش شمس اذن از افق اعلی اشراق مینمود و این عبد عرض مینمود آنچه را که بآن آگاه است قلم متحیر مداد متحیر عالم متحیر آیا چه شد بطنین ذباب مشغولند و از رب الارباب معرض عهد الله را شکستند و از میثاقش چشم برداشتند اگر نفسی تفکر نماید در خضوع و خشوع نقطه بیان عند ظهور این اسم شهادت میدهد بر آنچه از قلم اعلی جاری شد قسم بآفتاب حقیقت بشأنی خاضع و خاشع بودند که قلم اعلی از ذکرش عاجز است چه نیکوست ذکر این فقره در این مقام که در این حین بخاطر فانی آمد ایامیکه حضرت ابن زکریا ظاهر و بغسل تعمید مشغول در بریه سائر و بشارات ناطق قائلًا تو بوا لانه قد اقترب ملکوت السموات میفرماید توبه و انابه نمائید چه که ملکوت الهی نزدیک شده انی اعمدکم بماءٍ للتوبة و لکن الذی یأتی بعدی هو اقوی منی الذی لست اهلا ان احمل حدائک بشارات میداد ناس را بظهور حضرت روح و میفرمود او اقوی است و من قابل آنکه کفش او را حمل نمایم نیستم مع آنکه حضرت روح و او در یک یوم بودند و لکن چون امر حضرت روح در آن یوم مستور بود میفرماید و الذی یأتی بعدی یعنی یظهر نفسه بعدی و بعد میفرماید جاء یسوع من الجلیل الی الیاردن الی یوحنا لیعتمد منه و لکن یوحنا منعه قائلًا انا محتاج ان اعتمد منک و انت تأتی الی فاجاب یسوع و قال له اسمح الآن لان هکذا یرقی بنا ان نکمل کل بر یسوع حضرت مسیح است و یوحنا ابن زکریا و او را در کتب یوحنا المعمدانی میگویند چه که غسل تعمید از احکام

اوست و حال ما بین مسیحین مجری و ممضی است و بآن عاملند فی الجملة نفعه این ایام در آن ایام متضوع بوده چنانچه حضرت نقطه روح ما سواه فداه جمیع بیان را ببشارت این ظهور تمام فرموده لعمر الله اگر نفسی بعدل و انصاف کلمات بیان را یک یک استشمام نماید جز عرف محبت این ظهور از او نیابد یشهد بذلک کل منصف و کل عادل ولكن القوم اکثرهم من المنکرین .

ای اهل بیان عرض این خادم را بشنوید و بکمال اطمینان متوکلا علی الله بر صراط وارد شوید احتیاط امروز از اعظم سیئات محسوب و در نار بوده و خواهد بود قد شهد بذلک قلم نقطه الاولی قوله تبارک و تعالی او را شناخته آیات و احتیاط در عرفان او نکرده که بقدر همان در نار محتجب خواهید بود " انتهى

اصنام را بشکنید حجاب ظنون را خرق نمائید بافق اعلی وحده ناظر باشید که شاید در یوم الهی بتوحید حقیقی فائز گردید قسم بآفتاب افق سماء فضل آنچه در این ظهور اعظم ظاهر هر یک بمثابة شمس است در وسط زوال لا ینکرها الا کل غافل مرتاب این کلمه را لوجه الله بشنوید و عمل نمائید حجت و برهانی که بآن تصدیق نقطه بیان و رسل قبل را نموده اید حال اعظم و اکمل آن موجود ملاحظه نمائید و بعدل و انصاف تکلم کنید استغفر الله من ذکرى و بیانی و نطقی عالم از اهل انصاف و عدل و دانش خالی نه البته ارباب دانش در آنچه از قلم اعلی در این ظهور از عربی و فارسی نازل شده ملاحظه نمایند و همچنین آنچه از قبل بر انبیاء و مرسلین نازل و بانصاف تکلم کنند و بعدل سخن گویند استغفرک یا اله الوجود من ذکر یجد منه المقربون عرف التشبیه و الحدود ای رب طهر ابصار خلقک عن کل ما یمنعها عن النظر الیک و التوکل علیک ای رب زینهم بطراز العدل و الانصاف و نور قلوبهم بانوار معرفتک انک انت علی کلشیء قدیر وقتی از اوقات مشرق آیات و مظهر بینات فرمودند یا عبد حاضر بیقین مبین بدان حق جل جلاله حقش ثابت و امرش ظاهر و نورش باهر جمیع اعتراضات اهل بیان را بیک کلمه که از قبل بآن نطق فرموده معدوم و مفقود و باطل مینماید قوله عز بیانه یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید اگر نفسی فی الحقیقه باین کلمه علیا متمسک و موقن باشد جز باو توجه نماید و غیر او را نبیند و از غیر او نپذیرد و بلسان ظاهر و باطن میگوید یا الهی و مقصودی لک الحمد بما اظهرت نفسک و انزلت آیاتک و ابرزت بیناتک و ارسلت ما وجد منه کل ذی شم عرف قیصک و نفحات ایامک و فوحات ظهورک ای رب قو قلبی لئلا تمنعه اشارات المعرضین من خلقک و الملحدین من عبادک عن الاقبال الی افقک قویا الهی یدی لاخذ کتابک بیقین تضطرب به افتدة المشرکین من بریتک و نور وجهی بانوار وجهک و زین هیکلی بطراز الاستقامة فی حبک ای رب هذا یومک اشهد فیه بظهورک ظهرت الاسرار و اثمرت الاشجار و ثبت حکم التوحید و محت شئون التحدید و نصب علم البیان علی اعلی بقعة الامکان و ارتفع ندائک فی کل الاحیان ای رب اسئلک باسمک الکریم و باسمک الحافظ و باسمک المعین ان لا تدعنی بنفسی و انقلذنی بذراعی قدرتک ثم احفظنی من اهل البیان الذین نقضوا عهدک و کسروا میثاقک و نبذوا احکامک و جادلوا بآیاتک و کفروا ببرهانک اذ جئتهم من سماء الایقان برایات الحکمة و البیان انک انت المقتدر علی ما یشاء و فی قبضتک ازمة الاشیاء لا اله الا انت القوی القدیر " انتهى

سبحان الله چه واقع شده که ناس از حق ظاهر باهر مشهود خود را ممنوع و محروم ساخته اند و بگفته این و آن متمسک و مشغولند ظهور این امور تازگی نداشته و ندارد در قرون و اعصار بجمال اوهام متمسک و بعد از ظهور آفتاب حقیقت و کشف مفتریات متنبه نشده بر قدم اول راجع گشته و شاعر نیستند گویا مستوجب باشند مجدد بوعظ واعظها و شرک جهال مبتلا شوند . ای آقایان در امورات قبل و ثمرات و نتایج آن تفکر نمائید تا از امثال آن نفوس طاغیه یاغیه محفوظ

مانند فی الحقیقه ثمرات اعمال آن نفوس پندی است بزرگ و نصیحی است عظیم و عبرتی است عالی باری خادم چه عرض نماید لعمر محبوبنا و محبوب من فی الارض و السماء اوهاماتی در بعضی از اهل بیان مشاهده میشود که تا حین شبه آن ظاهر نشده شخص عارفی از حزب الله در یکی از مدن بایکی از متوهمین گفتگو نموده و آیات منزله بیان را قرائت کرده و شاهد بر مطلب خود آورده شخص متوهم انکار نمود که آنچه میگوئی در بیان نیست بعد بیان را آورد و عبارت حضرت را نشان داد آن شخص ذکر نمود این بیان صحیح نیست گفت بیانی که در نزد شما هست بروید بیاورید گفت آنهم صحیح نیست گفت پس بیان صحیح بجاست گفت نزد حضرت از رائحه منته این کلمه رایحه کلمات قبل مرور نموده چنانچه میگفتند ده جزوه قرآن را سرقت نموده اند و قرآن تمام نزد قائم است و او میآورد فیالله فیالله انهم جعلوا القرآن عِضِينَ یعنی قسمت نمودند یعنی پارچه پارچه نمودند بعضی را دزد برد و بعضی را بدل نمودند این خادم فانی شهادت میدهد که قرآن تمام بوده و بیان هم تمام است و قرآن همان است که در دست کل بوده و بیان هم همین است که حال موجود است و لکن آن کذاب مقصودش آنکه طرق را مسدود نماید و سبیل را ممنوع و آنچه از ناحیه ظنون ظاهر شود سند نماید و ناس را مبتلا کند چنانچه از قبل کرده اند باری امید چنان است ید قدرت حجابات جدیده را منع نماید و ناس بیچاره را آگاهی بخشد آن قوم بی شرمند حرف آن غافل سبب ظهور اوهاماتست سبحان الله چه شده اهل بیان را که صادق را کذاب میدانند و کاذب را صادق مثل فرقه هالکه که خود را ناحیه میشمردند هزار و دویست سنه بل ازید جعفر را کذاب گفته و میگویند مع آنکه آن مظلوم یک کلمه از روی حقیقت و راستی و صدق بیان نمود حال نفوس غافله معرضه متوهمه بسیارند از جمله میرزا هادی دولت آبادی خود را هادی و قائم قوم میشمرد قسم بنفس حق که در لیالی و ایام بتخریر آیات منزله تلقاء و جهش مشغول که شخص مستور تلقاء وجه قادر بر تکلم نبود این بیچاره ها نمیدانند بهوی شنیده اند و بهوی متمسکند و بهوی متشبث و عاقبت ثمرات اعمال و اقوالشان بمثابه اهل فرقان هبا بوده و خواهد بود از حق میطلبم انصاف عطا فرماید و ضغینه و بغضای قبل را از میان خلق بردارد و لکن بسیار مشکل است چه که نفوسی که در قرون و اعصار بظنون و اوهام تربیت شده اند کجا لایق مشاهده انوار آفتاب یقینند این عبد از اظهار و ذکر بعضی از امور ممنوع است و الا گفته میشد آنچه را که تا حین عباد از او غافل و بیخبرند قوله جل جلاله و عم نواله یا عبد حاضر سخن باندازه میگوئیم لا بما ینبغی ملکوت بیانی و جبروت علی الا ان نری البیت خالیاً من دونی انتی .

ایم الله این خادم لوجه الله گفته و خواهد گفت خیالی نداشته و ندارد ان ربی الرحمن هو الغنی عن ایمان اهل البیان الذین نقضوا میثاقه و حاربوا بنفسه نقطه بیان روح ما سواه فداه میفرماید در آن روز آن آفتاب حقیقت اهل بیان را خطاب مینماید و این سوره فرقان را تلاوت میفرماید قوله تعالی قل یا ایها الکافرون لا اعبد ما تعبدون و لا اتم عابدون ما اعبد و لا انا عابد ما عبدتم و لا اتم عابدون ما اعبد لکم دینکم ولی دین . این ایام مکرر از لسان قدم این سوره مبارکه شنیده شد طوبی للمنصفین و طوبی للمتفرسین و طوبی للمتفکرین بر هر نفسی الیوم لازم که بقدرت و قوت حق جل جلاله افق آفتاب یقین را از سحاب ظنون و اوهام حفظ نماید اگر چه او بنفسه حافظ کل بوده و هست و آنچه در این مقامات ذکر میشود مقصود آنکه عبادش بخدمت امرش فائز شوند یک ساعت دو ساعت دنیا قابل ذکر نبوده و نیست امید آنکه باب فضل را مسدود نفرماید و اولیاء خود را از عرفش محروم نسازد . ای آقایان مخصوص یک باب از بیان در ذکر این بیان است میفرماید شجره اثبات باعراضش از او از نفی محسوب و شجره نفی باقبالش باو از اثبات محسوب باری بمتوهمین بگوئید امروز روزیست عظیم و بنور توحید منور مجال تحدید شرکاء نبوده و نیست چنانچه سالها بآن مشغول بودند عصمت کبری

مخصوص ذات مقدس بوده وهست احدی را از آن نصیبی نه و هو ينطق في قطب الابداع لا اله الا هو المهيمن القيوم ای اهل بیان بشنوید عرض این خادم فانی را و بمثل اهل فرقان بظلم قیام منمائید جمیع علمای آن فرقه کمال ظلم را مینمودند و خود را مظلوم میشمردند اتقوا الله یا قوم و لا تکنوا من الظالمین مقامی را که میفرماید اگر نفسی ادعا نماید و اتیان به حجتی ننماید تعرض منمائید و حزن وارد نیاورید حال مع حجج و براهینی که عالم را احاطه نموده و نورش آفاق و انفس را منور کرده گفته اند آنچه را که هیچ ظالمی از قبل و بعد نگفته الله تفکر نمائید شاید از بحر معانی لثالی بیان را بیاید جمیع بیانات آن حضرت رحمتی بود از برای عباد لا تجعلوها نعمة لكم و لمن بعد کم برچینید بساطهای قبل و بعد را و بکمال فرح و انبساط در این بساط مبسوط وارد شوید از حق جل جلاله میطلبم معرضین و منکرین را تأیید فرماید بر رجوع و توبه و انابه بسیار حیف است خود را مستحق سیاط و غضب دائمی نمائید آیا میتوان این سدره مبارکه مرتفعه که فرعش از صد هزار سماء مرتفع تر است انکار نمود؟ آیا مجال توقف و گفتگوباقی؟ لا و نفسه الحق مگر قهر الهی بسبب جزای اعمال اخذ نماید سبحان الله نفوس غافله اراده نموده اند آفتاب حقیقت را سترنمایند این فرد در این مقام مناسب است :

" قصد آن دارند این گل پاره ها کز حسد پوشند خورشید ترا "

بلایائی بر سدره مبارکه وارد که اگر فی الجمله انسان در او تفکر نماید خود را هلاک کند چون این فقره منع شده لذا این عبد و امثال این عبد باقی مانده قسم بآفتاب افق راستی اقلام عالم از ذکرش عاجز و قلوب ملأ اعلی در احتراق از جمله در این ارض بعد از ورود در سجن اعظم دو نفس غافل محتجب با هر کسی مراوده مینمودند و در هر مجلسی با هر شخصی فصلی مذکور میداشتند الله يعلم ما ورد منها علیه فی دیار الغریة و بلاد الغریة بعضی از سور را با مجموعهات خود ترکیب نموده و بهر کسی ورقی دادند و الله الذی لا اله الا هو حتی به کاس بلده تا آنکه امر بمقامی رسید که آتش فتنه مشتعل و لهیب نار بغضا از قلوب و نفوس ظاهر بالاخره از مالک رقاب بسد باب حکم صادر چند شهر با احدی از داخل و خارج ملاقات نفرمودند باب مسدود و طالبین ممنوع و محبوب تا آنکه شبی از شبها این فانی تلقاء وجه بتحریر آیات مشغول بعتة لحن مبارک تغییر نمود این آیات منیعه قویه غالبه قاهره نازل بشأنیکه فرائض این عبد متزلزل بود حق شاهد و گواه که بهیچوجه اطمینان و سکون در نفس باقی نماند قوله جل جلاله و عم نواله و عظم بیانه قد ماج بحرالبلاء و احاطت الامواج فلک الله المهيمن القيوم از اصغاء این آیه مبارکه روح از برای این عبد باقی نه بعد این آیه نازل انک انت یا ملاح لا تضطرب من الاریاح لان فالق الاصباح معنا فی هذه الظلمة التي احاطت العالمین از این آیه فی الجمله سکون حاصل ولکن واضح و مبرهن شد که فتنه دهماء از عقب است باری آنچه از بعد واقع حرف بحرف در آن لوح مبارک نازل از جمله میفرماید وقتی بیادی امرا و سفرا و احبا نصرت مینمائیم و گاهی بیادی اعدا یوم بعد هنگام عصر این عبد تلقاء وجه بتحریر آیات مشغول که غوغا بلند شد جمیع اهل بلد و عسکریه با اسیاف شاهره امام بیت حاضر اعمال شنیعه آن نفوس مجسم شد و ظاهر شد آنچه شد مدتی این عبد مضطرب و متزلزل که مبادا بر جمال قدم حزنی وارد آید لعمر ربنا اگر بحق واگذار شده بود خود کفایت میفرمود چنانچه ذئب و رقشاء و امثال آن نفوس را کفایت نمود بعد اخت رضا قلی یک بسته سور و الواح منزله را برد و بدست پاشای بلد داد از جمله سوره رئیس بگجان اینکه پاشای مزبور بعناد قیام نماید ولکن حکم آیه منزله ظاهر پاشا قدری مطالعه نمود صبح برخاست و خدمت حضرت غضن الله الاعظم روحی و ذاتی لقدمه الفداء رسید و جمیع سور را آورد و تسلیم نمود مذکور داشت شب گذشته در این الواح ملاحظه کردم عظمت امر مرا اخذ نمود بیقین دانستم این امر حق است چه که اگر او را انکار نمائیم جمیع رسل و صحف را باید انکار نمود و

استدعای لقا و حضور نمود تا آنکه یومی عبود نام که صاحب بیت بود بین یدی حاضر و استدعا نمود که حضرت پاشا بحضور فائز شود قبول فرمودند و بعد از حضور تلقاء وجه بایمان و ایقان فائز و آنچه باو امر شد جمیع را عمل نمود . از برای عامه محبوسین که در این شهر بودند فرج عظیم حاصل مقصود آنکه آنچه از قوه نفوس غافله بر میآید مجری نمودند جمیع خلق این ارض را بشأنی اغوی نمودند که هر یک از این اسرا را میدیدند کلمات ناپسندیده میگفتند . باری سبب شدند چند شهر باب رحمت بر روی کل مسدود الله یعلم ما ورد علیه من اعدائه هر نفسی بذره از عدل و انصاف فائز باشد شهادت میدهد که اعلی و ابهی و اظهر از این ظهور در عالم نیامده آیا معرضین حکایت مباحله واقع شده در ارض سر را نشنیده اند لعمر مقصودنا ظاهر شد آنچه که اهل مدینه را متحیر نمود چون احتمال می رود بعضی نشنیده باشند لذا مختصر عرض میشود تا منصفین آگاه شوند و شاید معرضین هم راه یابند بعد از ورود ارض سر یومی از ایام سید محمد اصفهانی تلقاء وجه حاضر عرض مطلبی نمود قبول نشد و چند یوم قبل هم لسان عظمت مخاطبا ایاه باینکلمات ناطق یا محمد تو از مثنی انبیاء و سبجیه اصفیاء اطلاع نداری و آگاه نیستی انتهی . از این کلمه مبارکه همچو معلوم شد بعضی از حرفهای عرفای کهنه را نزد بعضی گفته و همچنین چند یوم بعد هم اذن خواست بعد از حضور عرض نمود استدعا آنکه بمیرزا یحیی امر فرمائید چیزی نویسد چه که آقا محمد علی اصفهانی یک شعر فارسی سؤال نموده معنی آنرا ملتفت نشده جمال قدم فرمودند سید تو را چه باین فضولیها تا آنکه بالاخره طردش فرمودند بعد رفته میرزا یحیی را اغوی نموده و در ظاهر نزد بعضی اظهار ایمان باو میکرد مع آنکه و نفس الحق روح من فی ملکوت الامر و الخلق فداه مکرر در سبیل مابینشان در بعضی امور گفتگو شد بالاخره بمعارضه انجامید و تلقاء وجه هر دو حاضر و از یکدیگر شکایت آغاز نمودند این خادم فانی دوست ندارد تفصیل آن نفوس را عرض نماید .

ای برادران و الله الذی لا اله الا هو بصدق میگویم مقصودی ندارم جز آنکه مجدد حجابات غلیظه موهومه و سبحات کذبه عباد بیچاره را منع نمایم و محروم نسازد شخص مذکور با هفتاد نفر در این سبیل لایلا و نهارا معاشر معذلک باطراف نوشته من با احدی معاشر نبودم و متوهمین قبول نمودند این است شأن ناس از حق میطلبم اولیای خود را تأیید فرماید تا بمثابه قبل ابواب کذب مفتوح نشود و مدن و دیار موهومه تعمیر نیابد بعد از فصل اکبر سید مذکور باغوی چند نفر از اعجام خارج که در آن مدینه بودند قیام نمود و لایلا و نهارا با آن نفوس معاشر تا آنکه در حضور آن نفوس ذکر نمود که قرار بر مباحله گذاشته ایم و ذکر این فقره نظر باطمینانی بود که داشت که جمال قدم بامثال آن نفوس اعتنا نمیفرمایند و البته با آن نفوس در یک مجلس جمع نمیشوند باینجه با کمال یقین نزد اعجام باین کلمات وهمیه مشغول شد در آن بین میر محمد نام که در ارض شین خدمت نقطه اولی روح ما سواه فداه فائز شده و در سفر مدینه کبیره هم ملتزم رکاب بود رسید بر گفتگوهای سید بین اعجام مطلع شد گفت وقت را معین کنید من میروم و در ساحت اقدس عرض مینمایم تشریف بیاورند تا حق از باطل واضح و مبرهن گردد قرار شد در مسجد سلطان سلیم این امر واقع شود میر مذکور وارد و تفصیل را نزد بعضی از دوستان ذکر نمود تا آنکه در پیشگاه حضور عرض شد این فانی آن حین حاضر نبود بمجرد اصغا جمال قدم از مقر بر خاستند و فردا واحدا متوجها علی مقر المعلوم توجه فرمودند و در عرض راه بشأنی فرات آیات الهی جاری و نازل که احدی قادر بر وصف آن نه و این عبد در آن حین در سوق بوده بجهت تمشیت بعض امور بیت بعد از استماع بسرعت تمام توجه نمودم در اثنای راه ملاحظه شد جمعی اهل بلد از طرفین معبر متحیر ایستاده اند این عبد را که دیدند با دست اشاره نمودند یعنی از این سمت تشریف بردند تا اینکه این عبد وارد جامع شد مشاهده نمود بحر آیات مواج لعمر مقصودی و مقصود من فی السموات و الارض بشأنی آیات نازل که کل متحیر که آیا چه واقع شده یکی از اعجام

مشاهده شد که میلرزد و میگریست و در حضور از اصحاب جز میر محمد و این عبد که از بعد رسید احدی حاضر نه چه که کل را از حضور نهی فرمودند بعد وجه مبارک بمیر محمد متوجه قال یا محمد اذهب الیهم و قل تعالوا بجالکم و عصیکم میر بسرعت تمام رفت بعد از مراجعت عرض نمود حضرات از گفته نادم شدند و عذر آوردند که امروز ممکن نیست فرمودند بگو تا سه یوم مهلت هر یوم حاضر شوید ما حاضریم بعد ساعتی در جامع بصلوة مشغول یعنی صلاة بدیعی و بعد از مراجعت بمجرد ورود در بیت یک لوح بخط مبارک نازل و بمهر مبارک مختوم که تا سه یوم هر یوم بیاید ما حاضریم و آن لوح رازد اصحاب فرستادند تا کل مطلع باشند و جناب میر هم رفت و تفصیل لوح را اخبار نمود و لکن از آن نفوس اثری ظاهر نشد ای آقایان تفکر نمائید امر بچه شأن ظاهر و ناس بچه شأن غافل غیر اهل آن مدینه قریب صد نفر از مهاجرین و مسافرین جمع بودند و کل بر این مطلب شاهد و گواه و آن لوح مبارک موجود و سوره مباحله در تفصیل آن یوم نازل و حسب الامر نزدیکی از اولیا ارسال شد که بر احبا و اولیای الهی قرائت نماید و البته اکثری باصغاء آن فائز شده اند و بعضی از آن در این مقام ثبت میشود تا امکان از آیات رحمن منور گردد و افتده عالم بطراز عدل و انصاف مزین شود الامر بید الله هذا ما نزل من جبروت مشیة ربنا العزیز العلام قوله جل جلاله ان یا قلم الاعلی اذ کر لاسمک نبأ هذه المدینة لیکون من المطلاعین اذ جائک محمد من لدی المشرکین و قال انهم ارادوا ان یجتمعوا معک فی مقر آخر فلما سمعنا خرجنا عن البیت بسطان مبین و قلنا یا محمد خرج الروح من مقره و خرجت معه ارواح الاصفیاء ثم حقایق المرسلین انظر لترى الملاء الاعلی فوق رأسی و فی قبضتی حجج النبیین افتح عینک هذا علی ثم محمد رسول الله قد طلع من افق البیت بسطان مبین قل انه اتی برایات الایات من لدی الله المقتدر القدر قل لو اجتمع من علی الارض من العلماء و العرفاء ثم الملوک و السلاطین انی احضر امام و جوههم ناطقا آیات الله الملک العزیز الحکیم انا الذی لا اخاف من احد لو یجتمع علی ضری من فی السموات و الارضین قد خضعت الایات لوجهی و خشعت الاصوات لندائی العزیز البدیع قل هذه یدی قد جعلها الله بیضاء للنظرین و هی عصای لو نلقیها لتبلع الارض و من علیها و انا العلیم الخبیر یا محمد اذهب الی المشرکین برسالات الله رب العالمین قل قد جائکم الغلام و معه جنود الوحی و الالهام یمشی امامه الملکوت و عن ورائه قبائل الملاء الاعلی و اهل مدائن الاسماء ثم ملائکة المقربون قل خافوا الله و لا تعترضوا علی الذی بامرہ قدر کل امر حکیم قل تعالوا بجالکم و عصیکم و ما عندکم لو انتم من القادرین انا نذهب الی بیت الله الذی بناه احد من الملوک و سعى بالسلم و اتوقف هناك الی ان تغرب الشمس فی مغربها لیتم علیهم حجة الله و برهانه و یکون من التائبین قل قد انقطعت الیوم نسبة کل ذی نسبة الا من دخل فی ظل هذا الامر المشرق المنیر من تمسک باسم من الاسماء معرضا عن موجدھا انه لیس منی و کان الله بریثا منه انا خلقنا الاسماء نخلق کل شیء ان انتم من العارفین قل انی قد اظهرت نفسی لله و خرجت لله و اتکلم امام من علی الارض کما اتکلم امام وجهک الا اخاف من احد یشهد بذلك عملی لو انت من العارفین قل ان آثار الحق ظاهرة کضیاء الشمس و انوارھا تالله انها اظهر عند کل ذی بصر حدید هل تظن دونه یقدر ان یقوم معه لا و نفسه العلی العظیم ان الذین اعتکفوا علی الاسماء اولئک من عبدة الاصنام لو انت من الشاهدین ان النبی من اخبر الناس بهذا النبأ الاقوم الاقدم القدیم و الرسول من بلغ رسالاتی و هدی الذین ضلوا السبیل و الامام من قام امام وجهی بخضوع مبین و الولی من استحصن فی حصن و لایقی الحکم المتین و الوصی من وصی الناس بما اتاه فی لوح حفیظ ان الذی اتخذه المشرکون ربا لانفسهم و اعرضوا به علی الله المقتدر العزیز الجمیل انه کان کاحد من العباد و کان ان یحضر تلقاء الوجه فی کل بکور و اصیل هبت علیه من شطر نفسه اریاح الهوی بما اغواه احد من الشیاطین انا شهرنا اسمه بین العباد حکمة من لدنا ان ربک هو الحاکم علی ما یرید " انتهى .

ای دوستان صاحب بصر و فؤاد را یک ذکر از روی حقیقت کفایت مینماید در این حین بحضور فائز لسان عظمت باین کلمه ناطق قوله عز بیانہ یا عبد حاضر بگو ای بی انصافها آیا امواج بحر بیان را مشاهده نموده‌اید و یا اشراقات انوار آفتاب ظهور را ندیده‌اید اتقوا الله از غدیر بجز و از وهم بیقین توجه نمائید امروز جمیع کتب به لا و نعم او معلق و منوط هذا بدیع السموات و الارض لو انتم تعرفون بدیع من کل جهات این ظهور بوده و هست طوبی للعارفین قل لیست افکاری افکار کم و لا امشی فی طرفکم قد اوضحت سبیلی و اظہرت دلیلی و انزلت آیاتی و دعوت العباد الی افقی منہم من اقبل و منہم من اعرض ان الذی اقبل انہ من الفائزین فی کتاب مبین " انتہی .

ایکاش معرضین یک ورق از کتاب ایقان را ببصر عدل نظر مینمودند و بانصاف حکم میکردند معادله نینماید بآن آنچه باین شأن از قبل نازل شده امروز کل در صقع واحد مشاهده میشوند هر نفسی بجبل متین تمسک نمود و بذیل منیر تشبث جست او از اهل بها در صحیفه حمراء از قلم اعلی مسطور امروز جمیع ذرات بر عظمت امر شاهد و گواهند و معرضین غافل و گمراه حضرت اعلی روح ما سواہ فداه بر اثبات حقیقتشان در آخر تفسیرها بشهادت دو عالم استدلال فرموده‌اند ملا عبدالحالی و حاج ملا محمد علی برفانی قزوینی میفرمایند قوله جل و عز و کفی بشادتہما فی حقی علی ذلک الامر شہیدا انتہی . مع آنکہ بعد از ملاحظہ لوح مبارک کہ میفرماید اننی انا القائم الذی انتم بظہورہ توعدون نفس اول اعراض نمود اعراض شدید و نفس ثانی ہم من بعد اقبال نمود و با احدی تقرب نجست چه کہ این دو عریضہ در اول امر عرض نمودند حال ملاحظہ نمائید چه مقدار از علما و عرفا و فقہا نزد اشراق انوار آفتاب اینظہور اعظم خاضع و خاشع مشاهده گشتند اگر اسامی ذکر شود بر حسب ظاهر بیم ضر است از برای ایشان هر منصفی گواهی میدهد عالم دانائی از اعمال معرضین و اقوال منکرین متحیر گاهی ذکر مرآت مینمایند و هنگامی ذکر وصی این ایام از کرمان الوہیت از برای مرجع خود ترتیب داده‌اند و نفس دیگر از اهل کاظمین ساکن کرمانشاه مثل رومی و چینی گفته تالله انہم و ما عندهم کبیوت العنکبوت بل اوہن لوہم ینصفون بگوئید ای بیچارہ‌ها شما کجا بوده‌اید آیا غیر نفس حق کسی ظاهر بوده آیا از دون او قدرتی مشاهده شده عجب است از نفوسی کہ از امر اول آگاهی نداشته‌اند و فتوی میدهند یا محمد لعمر الله غافل خبر نداری این عبد شمارا ندیده و لکن لوجه الله میگوید اتق الله بحق راجع شو تا باب مفتوح خود را محروم منما آن نفوسی کہ تو را القا نموده‌اند خود آگاہ نبوده‌اند و از بحر دانش نصیب برنداشته‌اند نفسی کہ من غیر الله او را رب اخذ نموده آثارش نزدت موجود دیده و خوانده حال یک صفحہ آیات حق را قرائت نما و خود انصاف ده نقطہ اولی روح ما سواہ فداه میفرماید قوله جل و عز اگر کل اهل بیان در جوهر علم مثل او گردند کہ ثمر نمی بخشد الا بتصدیق او فلتعتبرن ان یا اولی العلم ثم ایاہ تتقون انتہی .

ای برادر من اگر نفسی این امر را انکار نماید و از این ظهور اعظم غافل شود قادر بر اثبات هیچ امری نبوده و نیست این فانی را حزن از کل جهات بشائی احاطہ نموده کہ از اظهارش عاجز است چه کہ از برای شمس حقیقت بعد از ظهور و اشراق دلیل ذکر مینماید و این خطائی است کبیر باعلی النداء میفرماید انی اکون مقدسا عن کل ما ذکر و سطران دلیل ما ظہر من عندی و حجتی نفسی لو انتم من العارفین انتہی . ولکن این عبد چون بعضی را ضعیف مشاهده نموده بجبل استدلال تمسک جستہ کہ شاید از معین کلمات الهی کوثر باقی بیاشامند و بزندگی دائمی فائز گردند و الا ان الدلیل یستحیی ان ینسب الیہ و البرہان یخجل ان یسجد بین یدیہ نعم ما قیل :

حق عیان چون مهر رخشان آمده حیف کاندرا شهر کوران آمده

سزاوار انسان آنکه بطراز عدل و انصاف مزین باشد مالک وجودی که بنفسه امام عالم قیام فرموده و باسم قیومش رحیق مختوم را گشوده و معادل ما نزل من قبل و من بعد از قلم مبارکش جاری و نازل چگونه میتواند انسان در این مقام توقف نماید و یا نعوذ بالله کلمه نالایق ادا کند بیان را نقطه اولی بید قدرت بیفشرد زلال آن این کلمه مبارکه است انه لا یتستار باشارتی یومی از ایام مقصود عالمیان باین کلمه علیا ناطق قوله جل جلاله یا عبد حاضر امروز اگر نفس نقطه در این امر توقف نماید از کلمه رضا محروم ماند ناس در نوم غفلت و بصر الله از افق اعلی ناظر و شاهد انتهی .

هر صاحب شمی عرف بیان رحمن را ادراک مینماید حق بمثل وجودش ظاهر و هویدا حجاب ترا خرق فرمود سبحات را شق نمود مجدد سبب نشوید و ناس بیچاره را بمثل قبل در تیه اوهام مبتلا منمائید اتقوا الله یا معشر البیان و لا تکونوا من الظالمین نقطه اولی روح ما سواه فداه از اول ظهور الی آخر بذکر این اسم مبارک مشغول بهیچوجه در تشویق اهل بیان توقف نفرمودند هر لفظ مبارکی و هر کلمه مقدسه طیبیه که در بیان نازل شده بحق جل جلاله نسبت داده اند سبحان الله جهالت و نادانی بمقامی است و غل و بغضاء بشأنی است که آذان را از اصغاء منع نموده قسم بآفتاب افق معانی اگر بعضی از آیات منزله در ذکر این ظهور اعظم بر حجر القاء شود لینفجر منه الانهار وقتی از اوقات این کلمه علیا از لسان مولی الوری استماع شد یا عبد حاضر بیاناتی که از ملکوت علم الهی در این ظهور ظاهر شده گوش بخشد و القا نماید محزون مباش از گفته‌های این و آن یک نفس اگر حلاوت بیان رحمن را بیابد او عند الله از من علی الارض اقدم و افضل و اظهر و اعلم و اعلی بوده انتهی .

نقطه اولی روح ما سواه فداه میفرماید اگر در یوم ظهور او یک نفس مؤمن باشد بعث کل نبیین در نفس او میشود این عبد گاهی که در قدرت و عظمت و سلطنت حق جل جلاله نظر مینماید ابواب رجا مفتوح میشود لذا استدعا مینماید که جمیع من علی الارض را از نفحات ایامش محروم نفرماید و چون در غفلت اهل بیان و ضغینه و بغضای آن نفوس ملاحظه میشود یأس کلی حاصل اگر چه این عبد بگمان خود از این تحریرات انتباه و آگاهی نفوس را خواسته و لکن مشاهده میشود نقطه اولی روح ما سواه فداه بشأنی در این ظهور اعظم ذکر فرموده اند که ما فوق آن متصور نه مع ذلک میفرمایند بقدر اسم مؤمن هم در حق او راضی نمیشوند چه که اگر راضی شوند حزن بر او وارد نمی آورند فی الحقیقه این بیان نقطه بیان روح من فی الامکان فداه کتاب وعظ است و دفتر نصیح و صحیفه انتباه و لکن لا یزید الظالمین الا خسارا و لا یزید الغافلین الا انکارا و لا یزید الفاسقین الا فرارا این فانی امام وجوه کل عرض مینماید در حالتیکه قلبش فارغ است از ظنون و اوهام و ضغینه و بغضای نفسی از نفوس آیا اگر نقطه بیان یعنی منزل آن بفرماید یا معشر البیان بچه حجت و برهان از این ظهور اعظم محتجب مانده‌اید بچه جواب متمسک و متشبث میشوید اگر میگوئید بمن محتجب شده‌اید جمیع ذرات کائنات شاهد و گواه که من اخذ عهد او را قبل از اخذ عهد خود نموده‌ام سبحانک اللهم فاشهد بانی بذلک الکتاب قد اخذت عهد ولایة من تظهرنه عن کل شیء قبل عهد ولایتی و کفی بک و بمن آمن بآیاتک علی شهداء و انک انت حسبی علیک توکلت و انک کنت علی کل شیء حسیبا و به بیانی که اظهر از شمس است در وسط سماء کل را وصیت نموده‌ام که بمن از آن مقصود عالمیان محبوب نمانید نفس کتاب شاهد و گواه و اگر به بیان از آن سلطان ایام محروم مانده‌اید هر سطری و هر ورقی از آن شاهد و گواه که من باعلی النداء گفته‌ام بجمع بیان از منزل و مظهر و سلطان آن محروم نمانید اگر بوصفی ناظرید و از مالک اوصاف ممنوع گشته‌اید بتصریح تمام گفته‌ام که کل آنچه ذکر خیر در بیان نازل شده مقصود آن شمس ظهور بوده و اگر بلفظ مرآت از شمس معانی محتجب شده‌اید قد نزلت فی الکتاب ان یا شمس المرایا اتم الی شمس الحقیقة تنظرون فان قیامکم بها لو اتمت تبصرون کلکم کحیتان بالماء فی

البحر تتحركون و تحتجون عن الماء و تسألون عما انتم به قائمون الى آخر قولي لاشكون اليك ان يا مرآة جودی عن كل المرایا كل بالوانهم الى لينظرون و اگر بذکر ثمره محتجب مانده اید هذا عهدی و میثاقی مع ربی من قبل و من بعد و اجعل اللهم تلك الشجرة كلها له ليظهن منها ثمرات ما خلق الله فيها لمن قد اراد الله ان يظهر به ما اراد فاني انا و عزتك ما اردت ان يكون على تلك الشجرة من غصن و لا ورق و لا ثمر لن يسجد له يوم ظهوره و لا يسبحك به بما ينبغي لعلو علو ظهوره و سمو سمو بطونه و ان شهدت يا الهی على من غصن او ورق او ثمر لم يسجد له يوم ظهوره فاقطعه اللهم عن تلك الشجرة فانه لم يكن منی و لا يرجع الى اگر بذکر مستغاث محتجب مانده اید این ندا از جمیع بیان مرتفع اگر در این حین ظاهر شود من اول عابدين و اول ساجدينم اگر بکلماتی متمسکيد بتأکید تمام ذکر نموده ام که جمیع بیان معادله بیک آیه او نمیکند حال ای قوم آیا آن نفسی که من دون او اخذ نموده اید و کلمات او را آیات فرض گرفته اید از من و بیان من اعلی و احب است نزد شما اف لكم و لقله شعور کم و عدم وفائکم اعظم اوهامات و ظنون شما آنکه ظهورم را مثل ظهور قبل فرض نموده اید خلیفه و وصی تعیین مینمائید بالمره از یوم الله و شأن او محجوبید و از اشراقات انوار آفتاب توحید حقیقی محروم و بی خبر ای ظالمان هنوز از قیصم عرف دم اطهرم متضوع سیفهای آن ملحدین که در هزار و دوست سنه بصیقل غل و بغضا میا نمودند و از سموم آتش دادند آیا کفایت نموده که مجدد در تیه این اوهامات هائید بآنچه در طول هزار و دوست سنه عامل شدید قناعت نمائید آیا در بیان نازل نشده باسما از مالک آن محتجب نمائید حتی اسم النبی فان ذلک الاسم یخلق بقوله سبحان الله با امواج بحر بیان حضرت رحمن و اشراقات انوار آفتاب نصیح و ظهورات نیر تدبیر و تعلیم از یمین قلب مبارک نقطه روح ما سواه فداه اریاح یأسیه در هبوب بشأنیکه حزن عالم را احاطه نموده و سبب یأس افتده مقدسه منوره شده مخصوص این فانی را بشأنی اخذ نموده که ظهور غیر آن را از محالات شمرده در باب سابع از واحد ثانی میفرماید قوله جل و عز ای اهل بیان نکرده آنچه اهل قرآن کردند که ثمرات لیل خود را باطل کنید اگر آنچه که مؤمن به بیان هستید در حین ظهور آیات او گفتید الله ربنا و لا نشکر به احداً و ان هذا ما وعدنا الله من مظهر نفسه لن ندعو معه شیئا و به آنچه بر او هستید اطاعت او کردید ثمره بیان را ظاهر کرده اید و الا لایق ذکر نیستید نزد خداوند ترحم بر خود کرده اگر نصرت نمیکنید مظهر ربوبیت را محزون نکرده الی قوله جل شأنه اگر بلقاء الله فائز نمیگردید آیه الله را هم محزون نکرده باشید از نفع مدینین به بیان میگردد هر گاه شما از ضرر باو بگذرید اگر چه میدانم نخواهید کرد انتهی . سبحان الله مشاهده نمائید آن طلعت مبارک را چه مقدار یأس اخذ نموده که مع وصایای لا تخصی و عهدهای محکمه و میثاقهای متقنه و تدبیرهای معلنه یأس اکبر از بیانات مبارک ظاهر و مشهود طوبی للباکین و در مقام شفقت کبری و عالم آگاهی میفرمایند قوله عز و جل چه بسا نوری را که نار میفرماید باو و همچنین میفرماید قوله عز ذکره اگر چه می بینم ظهور او را مثل این شمس در وسط السماء و غروب کل را بمثل نجوم لیل در نهار. هر صاحب سمع و بصری شهادت میدهد بر اینکه آنحضرت روح ما سواه فداه در جمیع احیان بذکر محجوب امکان مشغول بوده اند و بجمیع تدبیرات قلبیه و بیانیه و ذکریه اخبار فرموده اند بآنچه از اهل بیان ظاهر شده و میشود لعمر مقصودی و مقصود من فی الارض و السماء ان اسفه عظیم و حزنه کبیر و یأسه عمن فی البیان اعظم من کل عظیم ای معشر غافلین بشنودید عرض این خادم فانی را و بهوهای نفسانیه و مفتریات نالایقه ذیل اطهر اقدس را میلائید اگر اقبال نمینمائید ساکت باشید میفرماید عز ذکره در بیان هیچ ذکر نیست مگر ذکر او لعل در وقت ظهور مشاهده حزن نفرماید از مؤمنین بخود و همچنین باین کلمه مبارکه که بمثابه نور است ما بین عالم نطق فرموده قوله جل و عز بیان از اول تا آخر ممکن جمیع صفات اوست و خزانه نار و نور او امید هست که ناس غافل از آنچه ذکر شد بسماء آگاهی عروج نمایند چنانچه میفرماید قوله عز ذکره اگر کل بتربیت نقطه بیان مرئی شوند و ناظر بمبدء و حجت و دلیل باشند در حین ظهور

محتجب نمیانند در این مقام میفرماید قوله تعالی گویا دیده میشود که کل این اصحاب بشرف ایمان بآن شمس حقیقت مستضیء گشته در تلویحات و تصریحات ملاحظه نمائید میفرمایند امید هست که این اصحاب یعنی اصحاب موجوده بشرف ایمان فائز شوند چنانچه شدند خدای واحد شاهد و حق آگاه گواه که این فانی خالصانه لوجه و لاولیائه و لاحبائه ذکر نمود آنچه که منصفین را نفع بخشید و نجات دهد از بیانات نقطه اولی روح ما سواه فداه چه عربی و چه فارسی آنچه در نظر بود بعضی از آن ذکر شد اگر چه ایوم ام البیان میفرماید جمیع بیان ذکر می است از او و به رد و قبول او معلق و منوط اگر از فضل حق جل جلاله افق عدل و انصاف از سحاب ظنون و اوهام مقدس شود جمیع شهادت دهند بر آنچه این خادم ذکر نمود چه که کل میدانند نفسی بقدر این عبد از این امر مطلع نبوده و نیست مع ذلک نفوسی که از حقیقت آگاه نبوده اند گفته اند آنچه را که بعضی از بی خبرهای عالم اخذ نموده و بر طلعت قدم وارد آورده اند آنچه را که صخره صبیحه زد انتی .

و در لوح ملا علی بجزستانی نازل قوله تعالی : آنچه از قلم اعلی نازل شد البته ظاهر خواهد گشت سوره رئیس را تلاوت فرمائید و همچنین لوح ملک پاریس را که از اجزای سوره مبارکه هیکل است و همچنین لوح فؤاد که مخصوص یکی از احباب نازل شده و این لوح در وقتی نازل شد که پاشا که وزیر خارجه روم بود بمقر خود راجع شده بود و سبب فتنه اخیر و مهاجرت از ارض سر بعکا او شده بود دو نفر بودند که بعد از سلطان رئیس کل بودند یکی فؤاد پاشا و یکی عالی پاشا گاهی این صدر اعظم بود و آن وزیر اول خارجه و گاهی بالعکس در آن لوح میفرمایند قوله عز کبریائه " سوف نعزل الذی کان مثله و نأخذ امیرهم الذی یحکم علی البلاد و انا العزیز الجبار و همچنین در کتاب اقدس در نقطه واقعه بین البحرین ملاحظه نمائید که مقصود از آن نقطه اسلامبول است چه که از یک جهتش بحر ابیض است و جهت دیگر بحر اسود باری آنچه از قلم اعلی جاری کل ظاهر شده و اخبارهای دیگر هم که در الواح هست کل ظاهر خواهد شد نشهد انه هو العالم المقتدر السامع البصیر الخبیر "